

... najprije u Antiohiji nazvaše učenike briljancima. Djela 11:26

Antiohija

januar/februar 2015.

broj 133

U Tebe se uzdaju koji znaju ime Tvoje,
jer ne ostavljaš onih koji Te traže, Gospode!

PSALAM 9:10

*Poruka krsta je ludost za one koji propadaju,
a Božija sila za nas koji se spasavamo.*

1. KORINĆANIMA 1:18

***Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju
novčanim priložima, molimo da nam se javite.***

Ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate na umu da smo mi koji radimo na pripremi i uređivanju nesavršeni, pa je tako i Antiohija nesavršena. Sve ono što nije dobro **odbacite**, a ono što je dobro **prihvatite**.

***Želimo vam puno Božijih
blagoslova dok budete čitali
ovaj novi broj...***

Zahvaljujemo se
vjernicima iz
***Beograda, Doboja i
Petrovca na Mlavi,***
koji su svojim novčanim
priložima pomogli
štampanje ovog broja.

Izdaje: Evanđeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka

Štampa: Elman, Veternik | Tiraž: 1000 primjeraka

[DISTRIBUCIJA]

Srbija: Miroslav Čobrda +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261

Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033

Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

ALI JA ĆU...

*Ali ja ću Gospoda pogledati,
čekaću Boga spasenja svog;
uslišiće me Bog moj.
(Mihej 7, 7)*

Sa omalovažavanjem i podsmehom, pitao je jedan nevernik Isusovog sledbenika: "Vi, dakle, želite da budete bolji od drugih?"

Hrišćanin mu je odgovorio: "Ne bolji, nego drugačiji."

Ovaj odgovor "biti drugačiji" je u ovom tekstu veoma naglašen. U prethodnim stihovima prorok Mihej je na veoma potresan način opisao kako su u svetu, koji ne poznaje Boga, narušene sve ljudske vrednosti i kako se gubi svako poverenje: "Ne verujte blišnjem, nemojte verovati prijatelju... Jer sin nema poštovanja prema ocu a ćerka ustaje protiv matere svoje..." A onda je u 7. stihu napisano i ovo: "Ali ja ću..." Ovo "ali ja ću" čitamo u Bibliji često. David kaže: "Ubica i lažljivac su ogavni pred Gospodom. Ali ja iz Tvoje velike milosti smem da stupim u dom tvoj..."

Neobično je, koliko puta čujemo ovo "ali ja ću" iz usta ljudi i žena Biblije.

"Ali ja opravdan, gledaću lice Tvoje. Ali ja ću pevati o sili tvojoj. Ali ja..."

Ne zvuči li to nekako neskrom-no i hvalisavo?

Često čujemo komentare: "Ovi farisejski hrišćani! Kako se samo oni uzdižu i hvališu!"

Bila bi to uobraženost, kada bi samo jednom bilo izgovoreno: "Ali ja sam bolji."

Sa takvom izjavom se ne susrećemo ni jedan jedini put u Bibliji. Uvek i u svakoj prilici se naglašava samo jedno: "A ja želim da gledam na Gospoda." Neka je Gospod proslavljen. Ko Ga upozna postaje drugačiji. Ovo "ali ja" nije gordost, već je to uvek novi korak vere Božje dece prema svom Ocu.

Gospode! Ja želim da gledam na Tebe, svoga Spasitelja i Gospoda. Amin.

Wilhelm Busch

I ZRAEL ĆE BITI OBNOVLJEN

dolazi do velike konfuzije. Reč Izrael se u Novom zavetu upotrebljena preko sedamdeset puta. Lično sam proučio svako od tih mesta i mogu da kažem da nijednom nije upotrebljena kao sinonim za crkvu. Istina je veoma jednostavna: Izrael je Izrael, a crkva je crkva. Bog ima plan i za jedno i za drugo. Ima dovoljno za dati oboma. Ne mora jedno da uskrati da bi drugo blagoslovio.

Pogledajmo Matejevo evanđelje i tamo ću vam ukazati na dramatičnu promenu. Zamislite da imamo celi svet na jednom ekranu a onda se odjednom fokus promeni i pomeri na jednu malu oblast na zemljinoj površini - na Jerusalem i Izrael.

„Kada, dakle, vidite da gnusoba opustošenja, o kojoj je govorio prorok Danilo, stoji na svetom mestu, ko čita neka razume, tada stanovnici Judeje neka beže u gore.” (Matej 24:15-16)

Obnova Izraela mora da se ispuni pre nego što dođe Božije carstvo. Kada kažem Izrael, ne mislim da crkvu. Kada ljudi pogrešno shvataju identitet Izraela i koriste to ime za crkvu,

Ja u Pismu vidim da postoji samo jedno sveto mesto, a to je hram. Primetite da Isus nije rekao da ljudi beže na Zapadnu obalu.

Dakle, naš fokus se sa svih naroda i celoga sveta pomerio na Jerusalim i jevrejski narod u Izraelu.

Ovo se slaže sa stihovima koji se nalaze u poslanici Rimljanima. Pavle je ove reči napisao vernicima koji su ranije bili pagani.

„Ne želim, braćo, da vam ova tajna ostane nepoznata, da ne budete uobraženi: deo Izraela je okoreo dok pagani ne uđu u punom broju, i tako će se spasti sav Izrael.” (Rim. 11:25-26)

Možda ne bi bilo loše da pronađete sva mesta u Novom zavetu gde je Pavle napisao da ne želi da vernici budu nezainteresovani. U većini slučajeva, vernici su nezainteresovani baš za one stvari za koje je Pavle pisao da ne bi smeli biti nezainteresovani.

U Rimljanima poslanici vidimo da pre svega mora da se spasi pun broj pagana. Dakle postoji određeni broj pagana koje je Bog izabrao za spasenje i oni moraju da se spasu. Tek tada će se Izrael spasiti. Izrael je jedini narod za koji u Bibliji postoji obećanje da će se ceo spasiti. Imajte na umu sledeće:

„A Isaija viče o Izraelu: ‘Ako sinova Izraelovih bude koliko i

morskog peska, ipak će se spasti samo Ostatak.’” (Rim. 9:27)

Ne piše *tamo neki koji su preostali*, već *Ostatak* koji je Bog izabrao i koji poznaje. Tamo gde se kaže da će se spasiti sav Izrael, podrazumeva se da je sav Izrael taj Ostatak. Dakle, sav preostali narod. Izrael mora da prođe kroz puno toga pre nego što se to desi. Pismo to naziva *„vreme muke Jakovljeve”* (Jeremija 30:7).

Veoma je važno da svi mi razumemo poseban položaj koji Jevreji imaju u Božijem planu. Za mnoge je veoma teško da ovo shvate i private. Mnogi od nas koji nismo Jevreji vaspitani smo na takav način da na jevrejski narod u manjoj ili većoj meri gledamo sa visine. Često pravimo sarkastične opaske na njihov račun, a neki ih čak i preziru. Ja nemam jevrejsko poreklo, i nikada nisam bio antisemita, ali čak i u mojoj obrazovanoj britanskoj porodici, kada se govorilo o Jevrejima, bilo je to sa promjenjenim glasom i u drugačijoj atmosferi. Mnogi ljudi paganskog porekla gaje antisemitizam. Pavle nas je opemenuo da budemo pažljivi. Napisao je da mi nismo koren već njegove grane. (Pogledaj Rimljanima 11:16-24.)

Setite se da grane ne nose

koren, već koren nosi grane. Koren je Izrael. Kod mnogih hrišćana će morati da dođe do ogromne promene u načinu razmišljanja o tom pitanju. Bog će suditi narodima prema tome kakav su stav imali prema Jevrejima.

Jednom sam razgovarao sa mladim muslimanom koji je rođen u Alžiru, a postao je vernik u Isusa Hrista kroz jedno dramatično iskustvo. On se raspravljao sa Gospodom zbog posebnog položaja koji Jevreji imaju. Gospod mu je rekao: „Nisi ti protiv Jevreja, već si protiv Mene.” To je potpuno promenilo njegov stav. Jevreji nisu sami sebe izabrali, Bog je to učinio. Da je bilo na Jevrejima, oni sami sebe ne bi izabrali. Oni bi želeli da nemaju tu odgovornost da su izabrani narod.

Jedan izraelski premijer je prvog dana kada je došao na položaj šefa vlade izjavio: „Mi smo narod kao i svaki drugi narod.” Zvuči dobro ali nije istina. Oni nisu sami sebe izabrali, mi ih nismo izabrali, ali Bog ih je izabrao. Ako imaš problema sa Jevrejima, ti zapravo imaš problema sa Bogom.

Verujem da Bog uvek pravi ispravne odluke i izbore u našim

životima, crkvi i među narodima. Da sam se ja pitao, ne bih napravio takav izbor. Zato mnoge stvari Bog nije prepustio meni. Na primer, ženio sam se dva puta i oba puta Bog mi je izabrao suprugu. Napravio je predivne izbore i ja sam Mu na tome jako zahvalan. Možda ste vi pametniji od mene, ali ja jednostavno nisam dobar u procenjivanju ljudske prirode da bih mogao napraviti dobar izbor.

Izbor Jevreja je Božiji izbor, a On zna šta radi. Verujem da je Bog jedini koji može da izađe na kraj sa Jevrejima. Ne iznosim ovo da bih ispao pametan, već zato što znam da je sa njima teško. Bog je rekao: „Prihvatio sam odgovornost, i na kraju ću proizvesti ono šta sam obećao.” Isus je rekao: „*I opravdaše mudrost dela njena*” (Matej 11:19). Drugim rečima, ono što mudrost proizvodi jeste potvrda ispravnosti njenog izbora. Bog još nije završio posao. Nemojte suditi proizvod dok nije gotov.

Želim da ukažem na nešto što je veoma važno za Sjedinjene Američke države. Ja sam britanskog porekla, a Velika Britanija je jedno vreme imala mandat da upravlja Palestinom. Kada su Ujedinjene nacije odlučile da jevrejskom narodu

daju mali pojas teritorije, reakcija britanske vlade je bila potpuno protivljenje tome. Ne samo da sam ja Britanac, već sam služio u britanskoj armiji i u to vreme sam živeo u Palestini. Tako sam bio svedok svega što se dešavalo u tom periodu. Četrdeset miliona Arapa sa moderno opremljenim armijama je krenulo u rat protiv šesto hiljada Jevreja koji su imali jako malo oružja.

Velika Britanija je imala ogromnu imperiju, ali onoga dana kada se okrenula protiv Božijeg plana za Izrael, počela je da se raspada i smanjuje. Govorili su prazne reči Jevrejima da su im naklonjeni, ali se nisu tako ponašali. Američka vlada mora da bude pažljiva da ne napravi iste greške sa Jevrejima kao što je učinila britanska vlada. Ne smeju da se suprotstave Božijem planu za Izrael tokom mirovnih pregovora. Političari jako dobro znaju kako da se obrate hrišćanima i da zvuče ispravno. To je ono što političari rade, obraćaju se različitim grupama na način da svaka grupa pomisli da su njoj naklonjeni, ali činjenice mogu biti sasvim drugačije.

Verujem da bilo koji političar koji zauzme stav protiv Izraela ne može u konačnici da uspe. Isto tako narod koji koji se protivi

Izraelu ne može da uspe i napreduje. Gospod je rekao:

„Jer, gle, u one dane i u ono vreme, kad vratim roblje Judino i jerusalimsko [ovo je vreme ponovnog okupljanja jevrejskog naroda, vreme u kome mi danas živimo], sabraću sve narode [goyim, što na jevrejskom jeziku znači paganski narodi], i sveću ih u dolinu Josafatovu, i onde ću se suditi s njima za svoj narod i za nasledstvo svoje Izrailja, kog rasejaše među narode i razdeliše zemlju moju.” (Joil 3:1-2)

Bog je rekao da će suditi drugim narodima na temelju toga kako su se odnosili prema Jevrejima. Sviđalo se to nekome ili ne, tako će biti. Za naše dobro je da znamo ovo.

Ne samo da su drugi narodi rasejali Jevreje, nego su i podelili njihovu zemlju. Podsetićemo se na istoriju današnje države Izrael. Moram da kažem da su Britanci najodgovorniji za podelu zemlju, jer je 1919. godine Liga naroda poverila Velikoj Britaniji mandat da upravlja Palestinom. Namera je bila da se obezbedi dom i država za Jevreje. Britanska vlada je 1922. godine, od 76 procenata ustupljene joj teritorije, jednim potezom pera načinila arapsku državu koju je isprva

nazvala Transjordanija, a koja se danas zove Jordan. U njoj nije dozvoljeno Jevrejima da žive. Znači ostalo je samo 24 procenta teritorije. Ujedinjene nacije su kasnije ponudile Jevrejima 10 procenata od preostalih 24. Bog je ipak intervenisao. Ponoviću činjenicu da će Bog suditi svim narodima u skladu sa time kako su se odnosili prema Jevrejima.

U Matejevom evanđelju možemo pročitati o dolasku Cara i Njegovog carstva. To je direktno povezano sa odlomkom iz knjige proroka Joila 3:1-2. U pitanju je ista scena.

„A kad dođe Sin čovečiji u slavi svojoj i svi sveti anđeli s Njime, onda će sesti na prestolu slave svoje. I sabraće se pred Njim svi narodi, i razlučiće ih između sebe kao pastir što

razlučuje ovce od jaraca.” (Matej 25:31-32)

Kada se Gospod Isus vrati kao Car, svi narodi će se okupiti ispred Njega i On će ih razdvojiti u dve grupe: ovce sa desne strane i jarce sa leve strane. Ako pažljivo proučite celo ovo poglavlje, videćete da je osnova ove podele u tome kako su se ljudi odnosili prema Isusovoj braći. *„I odgovarajući car reći će im: Zaista vam kažem: kad učinite jednom od ove moje najmanje braće, meni učinite” (Matej 25:40).*

Bog je odlučio da će osnova Njegovog suda biti način na koji su se narodi odnosili prema Isusovoj braći.

Sud je užasno težak i strašan. Ovcama je rekao: *„Hodite blagosloveni Oca mog; primite*

carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta” (Matej 25:34). Ovde se govori o Isusovom zemaljskom carstvu. Jarcima je On rekao sledeće: „Idite od mene prokleti u oganj večni pripravljen đavolu i anđelima njegovim” (Matej 25:41).

Na političkoj sceni, Božiji glavni cilj za sadašnje vreme jeste da okupi jevrejski narod u njihovoj zemlji pre nego što ih ponovo vrati sebi. Ogromno je čudo što je jevrejski narod ostao to što jeste i sačuvao svoju posebnost, iako je devetnaest vekova živeo u rasejanju među drugim narodima i stalno bio izložen svakovrsnim pritiscima da se odrekne svoga identiteta. U poslednjih devedeset godina, Jevreji su se okupili iz preko sto drugih naroda. Ne znam da li i vi možete da shvatite koliko je ovo čudo. U celokupnoj ljudskoj istoriji, ovo je jedna od najznačajnijih demonstracija Božije kontrole naspram ljudske sile.

Moja supruga Lidija je bila Dankinja. Ona je imala običaj govoriti da ukoliko biste Dance rasuli po svetu među drugim narodima, i nakon toga ponovo došli po njih za dvesto godina, nigde ne biste pronašli nijednog Danca. Svi bi se oni asimilirali.

Jevreji su bili rasuti skoro dve hiljade godina, a neki od njih čak i duže. Jevreji koji su živeli u oblasti koja danas pripada državi Jemen su bili u rasejanju dve i po hiljade godina. Isti je slučaj i sa Jevrejima koji su došli iz današnjeg Iraka, ali su uprkos tome bili odvojen i prepoznatljiv narod, nakon čega su se vratili u zemlju Izrael. Moje mišljenje je da je ovo čudo jednako izlasku iz Egipta.

U periodu od samo dve godine četiri stotine hiljada ruskih Jevreja se doselilo u Izrael. Tadašnja populacija Jevreja u Izraelu je bila četiri miliona. Broj stanovnika se uvećao za 10 procenata i to povećanje su sačinjavali novi imigranti koji nisu imali nikakva sredstva ni finansije, a u mnogim slučajevima su bili narušenog zdravlja. Sve njih je trebalo prihvatiti. To je kao kada bi Sjedinjene Američke države, koje imaju mnogo veće resurse nego što ih ima Izrael, morale za dve godine da prihvate i asimiliraju dvadeset sedam miliona novih imigranata. Američka vlada nikada ne bi pomislila na tako nešto, a to je upravo ono što se dogodilo u Izraelu.

Zašto se dogodilo? Zato što je Bog planirao da obnovi Izrael pre

MENTALITETI PUSTINJE

„Jedanaest dana hoda od Horiva preko gore Sira do Kadis-Varnije.”

5. Mojsijeva 1:2

Izrailjci su punih četrdeset godina tamarali pustinjom kako bi prešli put koji traje jedanaest dana hoda. Zašto? Da li razlog tome leži u njihovim neprijateljima, okolnostima, usputnim preprekama ili nečem sasvim drugom što ih je sprečavalo da stignu do namerenog odredišta?

Dok sam razmišljala o ovom pitanju, Bog mi je dao jedno

snažno otkrivenje koje je meni lično, kao i hiljadama drugih bilo od velike pomoći. Rekao mi je: „Sinovi Izrailja su proveli četrdeset godina tamarajući pustinjom na putu koji traje svega jedanaest dana zbog toga što ih je krasio *mentalitet pustinje.*”

DOSTA SI BORAVIO NA OVOM MESTU

„Gospod Bog naš reče nam na Horivu govoreći: dosta ste bili na ovoj gori.”

5. Mojsijeva 1:6

Istini za volju, ne bismo trebali gledati na Izrailjce sa čuđenjem, pošto je velika većina nas ponovila istu grešku kao i oni. Umesto da napredujemo, da se probijamo, mi se konstatno vrtimo oko jednih te istih planina. Kao rezultat imamo pojavu da su nam za određene pobjede potrebne godine iskustva iako se one mogu izvojevati relativno brzo.

Verujem da meni i vama Bog ponavlja istu poruku koju je onomad imao za Izrailjce: „*Dosta si vremena proveo na jednoj te istoj planini; došao je čas da kreneš dalje.*”

DONESI ODLUKU I NE ODUSTAJ OD NJE

„Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji.”

Kološanima 3:2

Bog mi je pokazao mentalitete pustinje koji su sinove Izrailja zadržavali u pustinji. Mentalitet pustinje predstavlja pogrešan stav uma.

Stav našeg uma može biti ispravan ili pogrešan. Ispravan stav nam donosi korist, a

pogrešan škodi i sprečava naš napredak. Kološanima poslanica (3:2) nam poručuje da svoje misli odlučno usmerimo i da ih držimo tako fokusirane. Veoma je značajno da nam misli budu usmerene u dobrom pravcu. Pogrešni stavovi ne utiču samo na naše okolnosti, oni imaju uticaj i na naš unutrašnji život.

Ima onih koji *žive* u pustinji, a ima i onih koji *jesu* pustinja.

U određenom periodu svog života, čak i ukoliko bi mi okolnosti bile naklonjene, nisam znala kako da uživam u životu zato što sam iznutra bila „pusta”. Moj muž Dejv i ja smo imali lep dom, troje divne dece, dobra radna mesta i sasvim dovoljno novca za lagodan život. Međutim, ja nisam bila u stanju da uživam u svojim blagoslovima zato što sam imala u sebi mentalitet pustinje. Moj život je za mene predstavljao pustinju zbog toga što sam ga na taj način doživljavala.

Ima onih koji svet oko sebe vide u potpuno negativnom svetlu zbog toga što su u životu iskusili mnoge nesrećne okolnosti i nisu u stanju da zamisle da bilo šta može biti bolje. Dalje, ima onih koji sve vide crno i negativno zbog toga

što su takvi iznutra. Koji god bio uzrok toga, negativan pogled na svet čini osobu očajnom i gotovo nesposobnom da učini bilo kakav pomak ka Obećanoj zemlji.

Bog je sinove Izrailja oslobodio okova Misira kako bi zaposeli zemlju koju im je On obećao u večno nasledstvo, zemlju u kojoj teku med i mleko i sve dobro što su mogli zamisliti, zemlju u kojoj ne bi bilo oskudice, zemlju blagostanja u svakom vidu postojanja.

Veći deo onog pokolenja koje je Bog izveo iz Misira nikada nije zakoračio u Obećanu zemlju; umesto toga pomrli su u pustinji. Ovo je nešto najtužnije što se može dogoditi Božjem detetu – da ima toliko toga na raspolaganju, a opet da ne bude u stanju da uživa ni u jednom deliću svega toga.

Veći deo svog hrišćanskog života sam i sâma bila član te grupe. Bila sam na putu za Obećanu zemlju (Nebo), ali nisam uživala na samom putu. Umirala sam u pustinji. Hvala Bogu na Njegovoj milosti. Zasjalo je svetlo u tami i On me je izveo iz nje.

Joyce Meyer
Bojno polje uma

PSALAM

121

Podižem oči svoje ka gorama;
odakle mi dolazi pomoć?

Pomoć je meni od Gospoda,
koji je stvorio nebo i zemlju.

Neće dati da popuzne noga
tvoja; ne dremlje čuvar tvoj.

Gle, ne dremlje i ne spava čuvar
Izrailjev.

Gospod je čuvar tvoj, Gospod
je sen tvoj, On ti je s desne
strane.

Danju te neće sunce ubiti ni
mesec noću.

Gospod će te sačuvati od svakog
zla, sačuvaće dušu tvoju
Gospod.

Gospod će čuvati ulazak tvoj i
izlazak tvoj, odsad i doveka.

RAD U BOŽIJEM VINOGRADU

Za kraljevstvo Božije su potrebni vjernici koji su spremni da izvrše male zadatke.

Mesti pod jedne radnje u Kini nije izgledalo kao neki važan i značajan posao za Gospoda. Međutim, dok je gospođa *Wu* to činila svake večeri, ona je radosno pozivala prolaznike na evangelizaciju koja se tu održavala. Mnogi su došli zbog njezine očigledne radosti. Siromašna i neobrazovana, gospođa *Wu* je ipak našla način kako da se uključi u službu za Gospoda.

Zbog toga što je učinila, više od pedeset ljudi je našlo spasenje u Isusu Hristu. Rad za Božije kraljevstvo nije samo za izabrane, ili za nekolicinu talentovanih. Svako ko je ud na Hristovom tijelu ima posla u kraljevstvu. Propovjednika je mnogo, ima i pjevača i muzičara. Ima i onih koji rade u kancelarijama. No, često male stvari ostaju neprimijećene i neispunjene dok istovremeno mnogi iskreni hrišćani sjede jadikujući zbog svoje nezaposlenosti.

Radosni su oni koji nađu nebrojeno načina da izvrše male dužnosti za unapređenje Hristovog djela.

Anica je primjetila gospođu koja je nekoliko puta došla na bogoslužjenje i sjela u zadnji red. Ona ju je redovno pozdravljala i jednom je pozvala da sjedne naprijed, pored nje. Toj gospođi je bilo drago i ona joj se pridružila. Kasnije je uvijek sjedila pored Anice i postala redovna u crkvi. Zatim je, jednog poslijepodneva, predala svoje srce Spasitelju Isusu Hristu.

Postoje hiljade ljudi koji su voljni učiniti velike stvari. Gdje su pojedinci koji su voljni učiniti neku malu stvar?

Obično se mora moliti da neko obavi neke poslove u crkvi. U jednoj crkvi nije se našao niko za poslove koji nisu atraktivni. Jedan sedamdesetogodišnji čovjek je vidjevši kako je u crkvenom dvorištu zelenilo zaraslo i zapušteno, rekao sebi: "*Ovo je posao za mene.*" Dolazio je svake nedjelje kako bi plijevio

cvijeće, zalijevao ga i čistio. Njegov vlastiti vrt nije bio tako uređen, ali je zato bilo divno vidjeti vrt oko crkve: ruže, travnjak i ostalo. Njegovo nesebično žrtvovanje vremena i snage učinilo je crkvu tako prijatnim mjestom. On je to sve činio iz ljubavi prema Gospodu. Našao je divan posao za kraljevstvo Božije koji je izgledao malen, ali je bio tako značajan za dom Božiji i njegovu okolinu.

Kako je s tobom dragi brate koji si u možda isto tako u penziji? Zar za tebe nema više nikakvog posla za Božije kraljevstvo?

Brat Ivica je po struci vozač. Ima svoj automobil i porodicu, ali prije svakog bogoslužjenja ide po nekoliko starijih ljudi kojima je teško da dođu u crkvu. Ne samo to, vozi i djecu iz nedeljne škole ako su im roditelji bili zauzeti. Takvom malom službom, on je donio mnogo radosti starima i nemoćnima koji su se molili za njega. Bio je ujedno i prvi koji bi doznao za bolest nekog vjernika te bi to javio pastoru i tražio molitvu za tu osobu. Ivica je našao mjesto gdje se mogao uključiti u rad za Gospoda.

Obična čaša hladne vode će biti nagrađena u kraljevstvu Božijem.

Stara sestra Nada je našla svoje mjesto u radu za Gospoda u komšiluku. Jednog je dana primjetila komšinicu Silviju, majku troje male djece, kako se muči oko zalivanja vrta, jer joj je crijevo za zalivanje puklo. Rekla je: *"Komšinice, otići ću u trgovinu i kupiću vam novo!"*

"Stvarno?!" - uzviknula je mlada žena sa zahvalnošću. Od tada joj je Nada redovno pomagala u vrtu jer je znala koliko posla ima s malom djecom. Kasnije je pozvala Silviju da dođe u crkvu. Silvija je nije odbila, a kasnije je prigrlila vjeru u Hrista.

Rezultati ove 'male' Nadine službe nisu time bili završeni. Silvija je imala sestru koja je bila bolesna od raka. Zamolila je da neko iz crkve ode i pomoli se za njenu sestru te joj pokaže put spasenja. I njezina sestra se obratila Hristu te ostatak života provela u miru i sigurnosti. Silvijin sin je uzvjerovao u Hrista, a takođe i njezin muž. Kasnije je cijela porodica krenula u crkvu i uzvjerovala u Spasitelja. Sve to je posljedica 'male' službe sestre Nade.

Ovakve stvari ne izgledaju kao neke velike službe za Gospoda: donijeti gumeno crijevo iz radnje, dovesti stare i djecu u crkvu,

sjesti do neznanca u crkvi, plijeviti i uređivati vrt oko crkve, mesti radnju i pozivati na evangelizaciju. No, svaka od ovih osoba bila je uključena u rad za Boga, što ima vječnu vrijednost. Svako od njih je bio poslušan Božijoj riječi koja govori: *"Što god kaniš učiniti; učini dok možeš"* (Prop. 9,10).

Pascal je rekao: *"Uvijek imaj otvorene oči za male zadatke, jer mali zadaci su oni koji su važni"*

za Isusa Hrista. Budućnost Božijeg kraljevstva ne zavisi od veličine neke osobe. Važnije je imati veliki broj 'malih' ljudi koji su voljni izvršiti mali posao u službi za Hrista."

Reče mu Gospodar: ***"Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran u malome, zato ću te nad mnogim postaviti."***

(Matej 25,21).

B. Olson

Preveo i priložio B. Runić

DESTRUKTIVNE KRITIKE

Do razvoja sklonosti ka negativnim emocijama dolazi zbog dva iskustva kroz koja ste prošli u djetinjstvu. Jedno od najznačajnijih iskustava je destruktivna kritika.

Više štete je prouzrokovala i više ljudi uništila destruktivna kritika nego svi ratovi u historiji svijeta. Razlika se sastoji u tome što ratovi ubijaju tijela ljudi dok destruktivna kritika ubija ličnost, ostavljajući tijela da samo tumaraju kroz život.

Praktično svaki problem koji imate sami sa sobom i drugim ljudima, može da se analizira unazad tako da se dođe do

njegovog izvora, do nekakvog incidenta u kojem je vaš sistem vrijednosti i vrijednost vaše ličnosti bila dovedena u pitanje ili napadnuta nekom vrstom kritike.

Djeca su do svoje šeste godine ranjiva i otvorena prema uticajima onih ljudi koji su značajni u njihovim životima. Ona nisu u stanju da razlikuju šta je ispravna, a šta pogrešna procjena i kritika. Dječiji um je poput vlažne gline na kojoj njihovi roditelji i braća i sestre ostavljaju svoje tragove. I što je ječa emocija, to je dublji trag.

Kada odrastete i razvijete sposobnost da pravite razliku,

tada ste u stanju da razmotrite izvor negativne informacije koju ste primili.

Ako vas neko kritikuje, ako se ne slaže sa vama, možete da zastanete i prosudite da li je procjena ispravna. Možete da birate šta je u određenoj kritici prihvatljivo i korisno za vas, a ostalo odbaciti.

Međutim, kao dijete nemate takvu sposobnost. Zato što još uvijek učite ko ste. Vi ste poput malog sunčera. Upijate procjene važnih ljudi iz svog okruženja tako kao da vam govore apsolutnu istinu, kao da znaju vaš pravi karakter i sposobnosti.

Što vam je više stalo do njihove ljubavi i poštovanja, to spremnije prihvatate ono što kažu za vas kao validnu procjenu vašeg karaktera i vrijednosti. A kada jednom prihvatite kao istinitu neku izjavu o sopstvenoj

ličnosti, počinjete da gledate na sebe u svjetlu tog uvjerenja.

Vaš um pritom nastoji da vam služi tako što procjenjuje kao prihvatljivo ono što smatrate ispravnim sudom o vašoj ličnosti. On razvrstava i izdvaja vaša opažanja. Uzrokuje da vidite primjere koji “potvrđuju” vaša uvjerenja, dok u isti mah uzrokuje da ignorišete iskustva koja tome protivrječe.

Ako su vam govorili da ste “nevaljali”, da vam se “ne može vjerovati” ili da “mnogo lažete”, vi počinjete da vjerujete u to da su kritike neporecive činjenice o vašoj suštinskoj prirodi.

Ako ih svjesno prihvatite, njih potom prihvata i vaš podsvjesni um gdje bivaju zabilježene kao uputstva za buduća ponašanja.

Brajan Trejsi

Lako je voljeti ljude koji su daleko, no nije uvijek tako lako voljeti one koji žive s nama ili blizu nas. Ne slažem se da sve što činimo trebamo činiti u velikom stilu. Ljubav treba početi s jednom osobom. Da biste voljeli neku osobu, morate s njom postati bliski. Svatko treba ljubav, svako treba znati da je željan i Bogu vrijedan.

Majka Tereza

MOLITVA, POKAJANJE I OČIŠĆENJE

Kao vjernici imamo veliku privilegiju da razgovaramo sa Bogom. Sveto Pismo nam kaže da smo slobodni da ulazimo u Svetinju nad svetinjama jer je Hrist prolio svoju krv za nas.

"Kad dakle braćo imamo pouzdanje da ulazimo u Svetinju krvlju Isusa, koji nam je otvorio novi i živi put kroz zavjesu, to jest, Njegovo tijelo, i kad imamo velikog sveštenika nad Božijim domom, pristupajmo s istinitim srcem u punoj vjeri, očišćeni u srcima od zle savjesti i oprana tijela čistom vodom." (Jevr. 10,19-22)

Svetinja nad svetinjama, mjesto gdje je prvosveštenik mogao da uđe samo jednom godišnje uz prolivenu krv žrtve, a mi sada stalno imamo pristu u svetinju krvlju Isusa.

Sveštници u Starom zavjetu su morali da se čiste prije ulaska u Hram, jer ništa nečisto nijemoglo da uđe. Čišćenje je priprema za ulazak. Isus nas poziva da se i mi čistimo pred ulazak u molitvi u Svetinju iako smo čisti jer smo oprani Njegovom krvlju. Međutim, kao što je rekao Petru

koji već bio čist da je ipak potrebno da mu opere noge, tako i od nas traži da se prije molitve i ulaska u Svetinju očistimo kroz pokajanje.

"Ako pak hodimo u svjetlosti, kao što je On sam u svjetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Sina Njegova Isusa Hrista čisti nas od svakoga grijeha. Ako kažemo da nemamo grijeha, sami sebe varamo i istine nema u nama. Ako ispovijedamo svoje grijeha, On je vjeran i pravedan da nam oprost i očisti"

nas od svake nepravednosti."
(1. Jovanova 1,7-9)

Čišćenje dakle dolazi kroz krv Hristovu, ali onda kada grijeh ispovijedamo i kajemo se. Ovi stihovi nam daju sigurnost da nas Bog ne odbacuje. Čest problem je da oprostimo sami sebi. Ako se pokajemo i priznamo grijeh, On nam prašta i udaljava grijeh od nas.

"Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas b e z a k o n j a n a š a ."
(Psalam 103,12)

Razmislimo na trenutak o tome. Ne kaže koliko je daleko jug od sjevera, jer se ta udaljenost da izmjeriti i preći. Sjeverni i južni pol su dvije tačke na

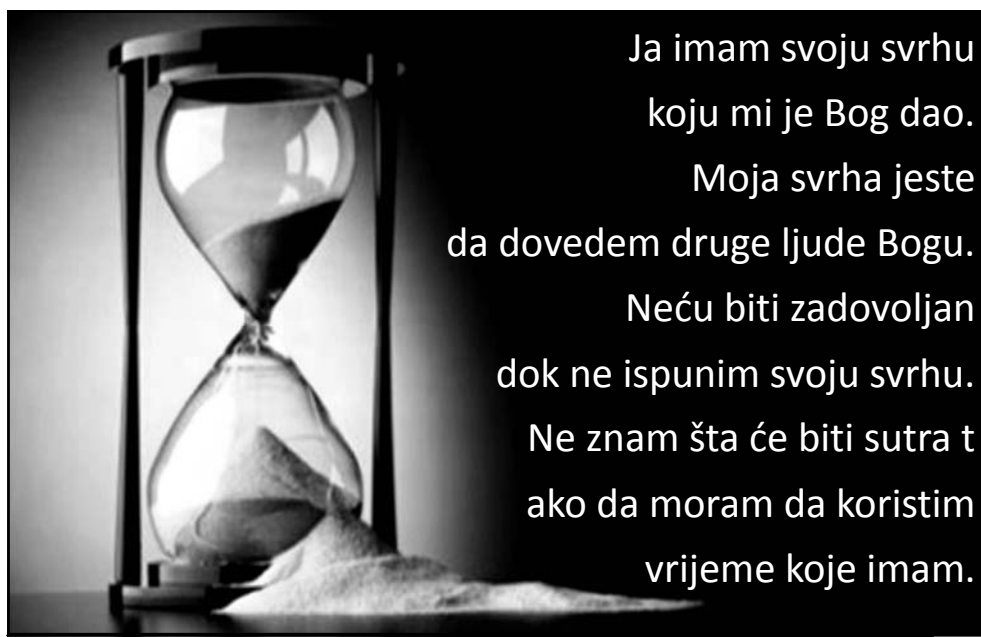
Zemlji, i njihova razdaljina je poznata dok je udaljenost između istoka i zapada nemoguće odrediti. Neizmjerljiva je! Eto toliko Bog udaljava naše grijeh od nas. Čak ih se ni On više ne sjeća.

"Jer ću biti milostiv prema njihovim nepravdama i neću se više sjećati njihovih grijehova."
(Jevrejima 8,12)

Dakle, imamo otvoren put u Božiju prisutnost, u Svetinju nad svetinjama, jer smo čisti zbog krvi Isusove i zbog priznavanja naših grijeha.

Zar da ne iskoristimo tu mogućnost?!

Branko Erceg, Banjaluka

Ja imam svoju svrhu
koju mi je Bog dao.
Moja svrha jeste
da dovedem druge ljude Bogu.
Neću biti zadovoljan
dok ne ispunim svoju svrhu.
Ne znam šta će biti sutra t
ako da moram da koristim
vrijeme koje imam.

JEZICI KAO ZNAK NEVJERNICIMA

Dok sam bio mlad u Gospodu mislio sam kako su „jezici kao znak za nevjernike“ bili ono što se dešavalo na bučnim pentakostalnim službama kakve smo imali u mojoj crkvi.

Taj sam zaključak promijenio nakon što sam bio svjedok mnogih situacija poput sledećeg scenarija: Neko dovede posjetioca u crkvu, koji samo sjedi i posmatra službu. Odjednom sestra Hodajuća Koka skoči i počne da vrišti u jezicima

trzajući glavom kao kokoš koja traži zrna kukuruza na tlu.

“Šta je toj ženi?” - upita posjetilac.

“O, Duh Sveti je došao na nju, ona je upravo blagoslovljena.” Kasnije tokom službe neko upita posjetioca: “Biste li vi željeli biti ispunjeni Duhom Svetim?”

“O, ne! Imam problema s vratom. Ne znam da li bih preživio da me Duh Sveti blagoslovi!”

Konačno sam shvatio da jezici nisu znak nevjerniku za spasenje u takvoj situaciji; oni su znak zbog kojeg nevjernici misle da su hrišćani ludi! Stoga samo počeo pitati Gospoda: *“Kada su jezici znak za nevjernika?”*

Gospod mi je pokazao odgovor na to pitanje nakon što sam stekao izvjesno iskustvo u službi. Sada vam mogu tačno reći da su jezici znak za nevjernika kada Duh Sveti toliko ispuni vaš um, dajući vam moć da govorite, propovijedate ili poučavate na bilo kojem jeziku na ovom svijetu. Na jeziku koji prije toga uopšte niste znali.

Na primjer, kada bih propovijedao u nekom selu u Indiji, a moj bi prevodilac odjednom umro i otišao kući k Isusu, imao bih izbor da vjerujem u veliko ili manje čudo. Mogao bih izabrati veliko čudo, zgrabiti ga za košulju, povući ga prema gore i reći: *“Niko ne odlazi s moje službe tako lako! Vрати se u život jer imaš posao koji moraš obaviti!”* Ili bih mogao zamoliti redare da odnesu prevodioca i nadati se da će se Duh Sveti odlučiti pokrenuti i osposobiti me da ostatak poruke propovijedam na dijalektu tih ljudi.

Ovo posljednje čudo se događa

samo na način na koji to Duh Sveti želi i to je primjer jezika kao znaka nevjernicima. Do današnjeg dana, takvo se čudo u mojoj službi dogodilo devetnaest puta. Na primjer, propovijedao sam na jednom indijskom dijalektu, na francuskom, na španjolskom, na arapskom i na njemačkom. Nijednom nisam imao pojma što sam govorio.

To mi se prvi put dogodilo kada sam bio gost u hrišćanskoj emisiji na TV stanici u San Hozeu (Kalifornija). Usred te emisije, domaćin me upitao: *“Brate Roberson, šta je do danas najviše promijenilo tvoj život?”*

Malo prije toga imao sam iskustvo u mom hodu s Gospodom, koje mi je Božju ljubav učinio vrlo stvarnom. Stoga sam odgovorio: *“Prijatelju moj, to je Božija ljubav. Ona me toliko promijenila.”*

Odjednom, prije nego sam shvatio što se događa, jezici su počeli navirati iz moje nutrine. Mogao sam ih zaustaviti, ali je pomazanje bilo tako snažno da sam osjećao potrebu da dopustim ovom natprirodnom toku jezika da izlazi iz mene. Tada sam se uspaničio, i počeo sam da razmišljam: *“Ova je stanica u vlasništvu svjetovne kompanije!*

Ne znam čak ni da li je govor u jezicima u njihovim programima dozvoljen!”

Bacio sam pogled na svog domaćina. Nije izgledalo da me on pokušavao zaustaviti. Pomislio sam: *“Sve je u redu. Kad završim s govorenjem u jezicima Bog će mi dati tumačenje.”* Ali kada sam završio, samo sam sjedio ondje gledajući u kameru. Nije mi došlo nikakvo tumačenje, a ja nisam mogao protumačiti poruku u jezicima samo zato što sam to želio.

Pomislio sam: *“Šta da radim sada? Gospode, nemoj dopustiti da sada pogriješim!”*

Završili smo emisiju, ponašajući se kao da se ništa nije dogodilo. Svi su ignorisali taj incident, ali kad sam izašao, jedna je žena dotrčala do mene. Bila je imigrantkinja iz Njemačke i rekla mi je na engleskom jeziku ali sa njemačkim naglaskom: *“Brate Roberson, koliko već dugo govorite njemački s čistim naglaskom iz stare domovine?”*

“Oprostite gospođo, ali ja jedva govorim engleski iz nove domovine!”

“Onda ne znate šta se dogodilo,” rekla je.

“Šta se dogodilo?”

“Odjednom ste prestali govoriti engleski i počeli ste se obraćati njemačkoj zajednici na njemačkom jeziku sa savršenim naglaskom iz stare domovine!”

Potpuno zapanjen sam rekao: *“Nisam pojma imao da sam to radio!”*

Ona je nastavila: *“Jedna je Njemica, koja živi u Sakramentu, upravo nazvala naš telefon za pomoć i, budući da sam ja jedina savjetnica koja govori njemački, razgovarala sam s njom. Ta je žena umirala od smrtonosne bolesti i vi ste joj na njemačkom rekli što da učini. Ona je poslušala vaše upute i potom pala pod Božjom silom u svojoj dnevnoj sobi. Kada je ustala bila je potpuno iscijeljena! Nazvala nas je kako bi posvjedočila o čudu koje se dogodilo. Vi niste ni znali šta se dogodilo, brate Robertson!”*

Odgovorio sam joj: *“Nisam znao, ali ako ću ja ponovno biti posljednji koji će tako nešto saznati, onda ću zatražiti povišicu od Boga!”*

Sledeći se put ovaj fenomen jezika kao znaka nevjericima desio u mojoj službi u Anahajmu, u Kaliforniji. Dok sam služio ljudima, pozvao sam jednu sitnu

ženu, koja je bila Španjolka, katolkinja, koja je sjedila na rubu prolaza. Počeo sam joj kroz otkrivenje govoriti šta nije uredu s njezinim tijelom.

Ona je bila vrlo predana katolkinja. Skoro da uopšte nije govorila engleski. Za nju sam ja bio čovjek pomazanja, čovjek Božiji. Stoga, iako nije razumjela šta sam joj govorio, dok sam joj objašnjavao šta nije u redu sa njenim tijelom ona je na sve što bih rekao ponavljala: *“Da, Božiji čovječe. Da, Božji čovječe.”*

Tada su odjednom iz mog duha izašli jezici. Nisam bio iznenađen, jer se jezici za tumačenje često manifestuju kada nekome služim. Tada tumačenje dođe odmah poslije toga, kako bi mi pomoglo da precizno poslužim toj osobi. Ali ovog puta, prije nego što sam i dobio priliku poslušati tumačenje, ova mi je sićušna Španjolka odgovorila nešto na drugom jeziku! Kada je prestala govoriti, jezici su ponovno nabujali iz mog duha. Potom je Španjolka rekla: *“Ah!”* Nakon toga je pala na pod pogođena Božijom silom.

Pomislio sam: *“Mora da je iscijeljena.”* Kasnije te večeri, dok sam jeo u kineskom restoranu, do mene je došao jedan član mog osoblja.

“Znaš za onu Španjolku koja je iscijeljena na večerašnjoj službi?”

“Da,” rekao sam.

“Pa, razgovarao sam s nekim članovima crkve i oni su mi rekli da ti ne shvataš šta se dogodilo. Ona ne zna engleski.”

“Da, to znam.”

“Ali, da li znaš da si joj odjednom počeo govoriti sve što s njom nije uredu na španskom? A kada si zastao na trenutak, ona ti je postavila pitanje na španskom – na koje si ti potom odgovorio, isto na španskom!”

“Jesam li?” - upitao sam zapanjen.

“Tako su mi rekli,” odgovorio je.

“To je to, ako se opet dogodi da ja budem zadnji koji će za to saznati, onda ću stvarno od Boga tražiti povišicu!”

Ispričaću vam još jedan primjer iz vlastitog iskustva. Držao sam službu na Floridi i propovijedao poput oluje. Primijetio sam da kad god bih izgovorio neka otkrivenja, jedan bi se čovjek, otprilike u trećem redu sprijeda, nagnuo i šaputao nešto čovjeku pored sebe. U meni se počela rađati pravednička srdžba; počelo me to iritirati!

Mislio sam, ako već ometaju službu, barem bi mogli sjesti nazad. Negdje usred propovijedi, njih su dvojica prestali šaputati i to mi je pomoglo da se koncentrišem. Bog je učinio razna čudesa te večeri. Nakon službe, dok sam bio u jednoj prostoriji i odmarao se, došla je pastorova žena kako bi razgovarala sa mnom. Rekla mi je: *“Da li si primijetio ona dva muškarca koji su se došaptavali tokom službe?”*

“Da,” odgovorio sam.

“Razgovarali su otprilike trećinu službe, a nakon toga su prestali.”

“Pa, jedan od njih govori samo francuski i doveo je vlastitog prevodioca kako bi mogao uživati u službi.”

Baš kada sam počeo osjećati krivicu zbog toga što me je to iritiralo, pastorova žena je prekinula moje razmišljanje.

“Taj Francuz kaže da si otprilike na trećini službe prestao propovijedati na engleskom i počeo propovijedati na francuskom jeziku.”

“Ali ja nisam propovijedao na francuskom!”

“On kaže da jesi.”

“OK,” rekao sam. *“Može li*

neko pitati Francuza, koji ne govori engleski, o čemu sam propovijedao na francuskom.”

Neko je otišao da razgovara s njim i saznali smo da sam propovijedao potpuno istu poruku na francuskom kao i na engleskom! Jedna je stvar ako se Duh Sveti pokrene kroz tebe i nadahne te da propovijedaš ono što On želi, ali sasvim je druga stvar ako Duh Sveti uzme poruku koju si dobio kroz otkrivenje i prevede ju za tebe na francuski. To znači da je tvoje otkrivenje upravo ono što je potrebno!

Volio bih da se mogu pokrenuti u neizrecivim uzdisajima Duha ili govoriti jezike i tumačiti ih kada god ja to želim; ali ne mogu. Takvi različiti jezici se manifestuju samo u slučajevima kada Duh Sveti želi i na način na koji On želi. Volio bih da mogu djelovati u jezicima koji su znak za nevjernike svaki put kad ja to odlučim; ali ne mogu. To se manifestuje samo kako Duh to želi i onda kada se On pokrene u meni. Postoji samo jedna vrsta drugih jezika u kojoj mogu djelovati po svojoj vlastitoj volji, a to su jezici za ličnu izgradnju.

Dave Roberson

The Walk of the Spirit – The Walk of Power

MISLI POZNATIH

U čoveku realisti vera ne nastaje po čudu, nego čudo po veri. Ako realista jednom poveruje, onda mora upravo na temelju svog osećanja za realnost bezuslovno priznati i čudo.

(F.M. Dostojevski)

Prava se životna mudrost sastoji u tome, da u svakodnevnim stvarima vidimo ono što je čudesno.

(Perl Bak)

Čuda nisu tu da bi se razumela, već da bi se u njih verovalo.

(M. L. Džons)

Verujem u čuda, jer verujem u Boga.

(Džon Piterson)

Verujem u hrišćanstvo kao što verujem u Sunce koje sija – ne samo da mogu da ga vidim, već u njegovoj svetlosti mogu da vidim i sve ostalo.

(K.H. Luis)

Zvezdano nebo nad nama i moralni zakon u nama, svedoče o Najvišem Biću.

(Imanuel Kant)

Da je nekoliko priprostih ljudi trebalo u jednom naraštaju da izmisli tako snažnu i dopadljivu ličnost (Isusa Hrista), tako uzvišenu etiku i tako nadahnjujuću viziju ljudskog bratstva, to bi bilo čudo daleko neverovatnije od bilo kog zapisanog u Evanđeljima.

(Vil Durant)

Ima dovoljno svetlosti za one koji svakako žele da vide, a dovoljno tame za one koji su suprotnog raspoloženja.

(Blez Paskal)

Prirodni zakoni svemira tako su precizni da nemamo poteškoća da izgradimo svemirski brod, da leti na Mesec, a možemo da utvrdimo i vreme leta s preciznošću delića sekunde. Te zakone je neko morao da postavi.

(Verner fon Braun)

T I SI VOLJEN/A

Ponekada nam je potrebno da se podsetimo na činjenicu da nas Bog voli. U Bibliji se nalazi stih koji nam govori o tome da smo voljeni neprolaznom, večnom ljubavlju (Jeremija 31:3).

Postoje trenuci u našem životu kada se osećamo usamljeni ili kao gubitnici. Biti vođa slavljenja jeste pozicija vođstva, pa zbog toga ljudi mogu da nas posmatraju na poseban način. Oni možda i ne znaju da nam to objasne. Ponekada im možemo izgledati nedostupno iako to u suštini i nije tako. Kada se pripremamo da izađemo na binu, treba da budemo potpuno skoncentrisani i da budemo u molitvi kako ne bismo upali u probleme pre početka samog bogoslužjenja. Neki bi to mogli da protumače kao nedruštvenost ili čak i neprijateljstvo.

Kada se nadaš u takvom periodu da se osećaš poraženim, seti se da te Bog voli i da te nikada neće ostaviti. On uvek želi da provodi vreme u razgovoru sa tobom. Ne postoji nikakva smetnja da mu dođeš za bilo šta. Dopusti Bogu da izlije njegovu

ljubav na tvoj život. On je dobar izvor osveženja.

Provodi vreme svirajući hrišćansku muziku i utopi se u Njegovu prisutnost. Bog želi da te okupa u svome Duhu. Razmišljala sam o tome šta to znači biti pred Njegovim licem i osetiti Njegovu ljubav?

Ja sam imala taj susret sa Ocem koji me je slikovito rečeno oborio s nogu! Jednom prilikom dok sam čekala mlade da dođu na jutarnju molitvu, povukla sam se u samoću. Pošto su oni kasnili, uključila sam neku hrišćansku

pesmu da mi prođe vreme (tako sam mislila). U tom trenutku se Gospodnja prisutnost spustila na to mesto, tako da sam se našla na podu u potpunosti predana obožavanju. Toliko sam se predala obožavanju da nisam ni opazila kada su mladi ušli u prostoriju. Tada sam bila obuzeta mojim Ocem i Njegovom ljubavlju tako da mi ništa drugo nije bilo važno. Osećala sam Boga koji mi daje snagu tog dana kada sam Ga susrela. Bila sam obuzeta spoznajom Njegove ljubavi za mene.

Uđi u ovu novu godinu tako što ćeš se povući i provesti dodatno vreme u Božijoj prisutnosti. Dozvoli Gospodu da te obnovi, osveži i podmladi tvoj duh, za službu Njemu. On jako čezne da provodi vreme sa tobom i pokaže ti svoju slavu i veličanstvo. Odvoji vreme da budeš sa Njim i da na taj način budeš spreman da ispuniš zadatak koji je stavljen pred tebe.

Darlene Thorne

Preveo i priložio *Dejan Milinov*, Novi Sad

SVETI DUH

Isus je svakodnevno zavisio od Svetog Duha za vreme svoje zemaljske službe. Sveti Duh je sišao na Isusa na reci Jordan. Pre toga, Isus nije propovedao niti učinio neko čudo. Nakon toga, sve što je činio, bilo je u sili Svetog Duha.

Kada se Isus spremao da ide na nebo, obećao je svojim učenicima da će im poslati Svetog Duha sa neba. Učinio je to da bi i oni mogli da imaju Svetog Duha. Ovo obećanje je bilo ispunjeno na dan Pentekosta kada su svi učenici bili kršteni u Svetom Duhu. Sveti Duh je bio njihov Pomoćnik i ispunio je sve njihove duhovne potrebe.

“A Petar im reče: pokajite se i neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Hrista za oproštenje svojih grehova, pa ćete primiti dar Duha Svetoga. Jer je za vas to obećanje, i za vašu decu, i za sve daljne koliko god ih pozove Gospod Bog naš.” (Dela apostolska 2:38-39)

D.P.

KAKO SAM POSTAO SREĆAN

U aprilu 1972. godine svemirski brod Apolo 16 se spustio na Pacifik. U njemu je bilo 100 kg kamenja sa mjeseceve površine, . . . Jedan od trojice svemirskih pilota bio je general major *Charles Duke*. U svemiru je proveo 265 sati, od toga 72 sata na mjesecu. Prije nego je *Charles Duke* izabran za svemirski program Apolo, i u okviru njega dugo vremena treniran i pripreman, on je bio

pilot američkih vazdušnih snaga. Bio je tri godine u Njemačkoj. Svoje obrazovanje u ratnoj avijaciji postigao je u državama Džordžija i Teksas. Svoje cjelokupno obrazovanje je završio sa odlikovanjem. Prije nego je izabran za program leta u svemir, imao je već 4000 sati letenja. Tako je bilo do 16. aprila 1972. godine.

„Bili smo vrlo uzbuđeni kada smo sjedili u svemirskoj kapsuli

koja je bila na vrhu rakete visoke 120 metara i široke 11 metara,” pričao je *Charles Duke*.

„Kada su motori pušteni u rad, svemirski brod se zatresao. Svi agregati su funkcionisali, ali raketa je i dalje stajala u mjestu. Kada je brojač izbrojio nulu, držači su se pomjerali i raketa je sa velikom pogonskom snagom krenula u visinu. Prošli smo kroz oblake koji su toga dana bili na uzletištu i za nekoliko minuta smo došli do putanje oko zemlje.”

Astronauti su ispod sebe vidjeli Južnu Afriku, Indijski okean, Australiju i letjeli su iznad Honolulua i SAD-a.

Onda je došao trenutak kada su morali ponovo da upale pogone da bi iz zemaljske putanje krenuli u smjeru mjeseca.

„Nakon toga, ogromnom brzinom udaljili smo se od zemlje prema našem satelitu do kojeg smo došli za tri dana.” *Charles Duke* je izvještavao: „Upravo smo vidjeli cijelu zemaljsku kuglu. Ispod nas se vidjela Amerika i Afrika. Vršci polova su bijeli, a isto tako i polja iznad nekih dijelova zemlje. Okeani su svjetlili prekrasno plavom bojom.”

„U bestežinskom stanju u

kapsuli smo imali šaljive događaje. Desilo se da je supa od graška počela da lebdi usljed naglog pokreta. Nije mi preostalo ništa drugo nego da odlebdim do nje i posrčem je. Kada nismo pravili nagle pokrete, mogli smo držati otvorene plastične vrećice sa sadržajem prema dole, i ništa nije ispadalo iz njih,” rekao je *Charles Duke*.

Kada su se približili mjesecu i počeli manevar spuštanja, zemlja iza njih je bila poput lopte u daljini. Dok je treći astronaut ostao u matičnom brodu i stalno kružio oko mjeseca, *Duke* i *Young* su upravljali kapsulom, da bi se spustili na označeno mjesto na mjesečevoj površini. Oni su se morali spustiti na visoko stjenovito područje *Descartes*. Mjesečeva kapsula *Orion* se spustila na hrapave visoravni *Cay Lay*. Ovdje su obojica ostali 71 sat i 14 minuta, te tako postavili novi rekord u dužini boravka na mjesečevoj površini.

U njihovom mjesečevom vozilu, koje je još uvijek tamo i vjerojatno netaknuto, išli su na izlete u okolinu od po nekoliko milja. Za laboratoriju su sakupili mjesečevo kamenje različitih vrsta. Hodali su unaokolo u svojim odijelima, i ostavljali za sobom tragove u debeloj

mjesečevoj prašini. Budući da na mjesecu nema nikakve atmosfere, ne može se razviti vjetar, i tragovi se ne mogu izbrisati. „Bilo je lako vratiti se do mjesečeve kapsule sopstvenim tragovima”, objasnio je astronaut.

Nasuprot šarenilu zemlje, mjesečeva površina je pretežno siva. Takođe ima i pojedinih stijena koje su tamno crne ili potpuno bijele. Mjesečevo nebo je crno, jer nema nikakve atmosfere.

Na zemlji se astronauti nisu mogli kretati u svojim odijelima, u kojima su bili teški po 180 kilograma. U bestežinskom stanju su imali oko 40 kilograma. Nakon tri dana boravka na mjesečevoj površini, i uspješno završenih različitih istraživanja, mjesečevom kapsulom *Orion* su krenuli nazad na matični brod *Apolo*.

Tamo ih je tjeskobno čekao kolega. Bila je velika radost na obe strane, kada su se leteći objekti ponovo sreli na mjesečevoj putanji, i kada su prešli na manevar spajanja. Kada su se našli u svemirskom brodu, odbacili su vozilo *Orion* i ono je palo na mjesečevu površinu. Činjenica je bila da su ljudi ostvarili poduhvat odlaska na

mjesec! Nakon 265 sati u svemiru, *Apolo* se spustio na Pacifik.

Charles Duke je dalje izvještavao: „Nisam vjerovao u Boga ni kada sam stajao na mjesecu. Više sam mislio o tome kako je tamo gore predivno. Bili smo obuzeti zadacima koje smo imali. Dospjeli smo do vrhunca slave. Bio sam siguran da će mi se otvoriti mnoga vrata u društvu. Biću poznat i bogat, razmišljao sam tada.”

Kada je *Charles Duke* ponovo stajao na zemlji, i kada je prvo oduševljenje splasnulo, nakon što ga je primio predsjednik *Nikson* i iskazao astronautima počast, nakon što je u mnogim gradovima Amerike izvještavao o doživljajima na mjesecu, i kada su objavljena sva ispitivanja koja je imala *NASA* - nakon svega, *Charles Duke* je osjećao duboku frustraciju.

Umjesto da bude zadovoljan postignutim, on je u dubini srca bio razočaran, nezadovoljan i prazan. Njegov brak je skoro bio uništen, njegova porodica u neredu. Živio je nesređenim životom. U novembru 1975. godine napustio je *NASA*-u. Nije želio dalje da radi. Počeo je privatni biznis i bio je uspješan.

Za to vreme je u braku, i sa porodicom bivalo sve gore.

„Došao je dan kada je moja žena pokušala izvršiti samoubistvo,” priča *Charles Duke*. „Bila je sita života, očajna i više nije imala hrabrosti. Ali, mogla je biti spasena. Mi smo bili tradicionalni hrišćani. Ja sam bio kršten kao dijete, kasnije

pričešćen, ali naše hrišćanstvo je bilo hrišćanska tradicija, nikako živa vjera. Nismo znali da se hrišćanstvo temelji na jednoj osobi, a ne na religiji, i da je ta osoba i danas živa i stvarna, baš kao i prije dvije hiljade godina. Bila je 1977. godina, kada je jedna mala grupa vjernih hrišćana došla u našu zajednicu. Kroz

skečeve su svjedočili o osobi na kojoj se temelji hrišćanstvo - o Isusu Hristu. Svjedočili su da je on Gospod, Božiji Sin koji je lično umro na Golgoti za svakog čovjeka. Govorili su da On može riješiti naše probleme, da daje vječni život ako vjerujemo u Njega.

Moja žena je bila prva koja je načinila korak ka Isusu. Ona je tada rekla: „Ili ću u Hristu naći ispunjenje života, ili više neću ni živjeti.” Nedugo zatim, i ja sam upoznao Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda.

Nisam imao san koji bi mi potvrdio tu činjenicu, nije mi se ukazao anđeo, ali odjednom sam imao sigurnost. Doživio sam svoje novo duhovno rođenje, i na divan način bio ispunjen Duhom Svetim. Od tada se moj život počeo mijenjati. Popravio sam svoj odnos prema ženi i djeci. Postao sam srećan čovjek, i sada smo srećna porodica.”

Charles Duke je postao uspješan poslovan poslovan čovjek. Pored toga, ima dosta vremena da putuje po svijetu i svjedoči. ,

„Nakon što sam postao hrišćanin, doživio sam divne stvari i bio sam spreman služiti svom Gospodu, i biti Njegov

svjedok. Bog mi je dao dar da se molim za bolesne ljude, i mnogi su ozdravili. On je otvorio oči slijepih i iscijelio bolesne od raka. I moj nepokretni otac je ozdravio.”

Karl Carstins je bio šesnaesti državnik koji ga je primio. Hrišćani poštuju *Charles Duke*-a, koji je postao Božije dijete. Na kraju prijema kod državnika ili političara on traži priliku da se pomoli. Svuda svjedoči o Gospodu Isusu Hristu, Spasitelju

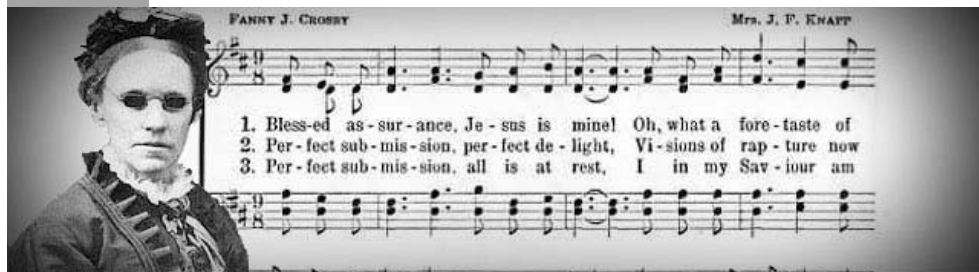

svijeta koji je postao i njegov lični Spasitelj. Taj isti Spasitelj, želi učiniti srećnim svakog na ovoj planeti.

Peter Assmus

Priložio *Blagoja Runić*, Geteborg

DUHOVNI VID

Fanny Crosby je napisala više od 6000 hrišćanskih pjesama. Premda je oslijepila kada je bila stara samo šest sedmica, nikada nije pokazala ogorčenost.

Jednom prilikom joj je neki sažaljivi propovjednik rekao: *"Mislim da je velika šteta što vam Učitelj nije dao vid kad vas je obdario tolikim drugim darovima."*

Ona je brzo odvratila: *"Znate li da bih prilikom rođenja, da sam imala mogućnost iznijeti jednu molbu, tražila da se rodim slijepa?"*

"Zašto?" - upitao je pastor iznenađeno.

"Zato što kad dođem na Nebo prvo lice koje će me obradovati biće pogled na mog Spasitelja."

Jedna od njezinih pjesama je bila toliko lična da ju je godinama zadržavala za sebe.

Kenneth Osbeck je pisac više knjiga o himnologiji, i on je opisao kako je pomenuta pjesma objavljena javnosti. Na jednoj konferenciji u *Northfieldu* (SAD), *D. L. Moodi* je molio gospođicu *Crosby* da iznese neko lično svjedočanstvo. Isprva je oklijevala, a onda je ustala i rekla: *"Ovo je jedna moja neobjavljena pjesma. Nazivam je pjesmom svoj duše. Ponekad, kada sam nesrećna, ponavljam je sebi i ona mi tješi dušu."*

Kada ju je počela recitovati, mnogi su zaplakali: *"Jednog će se dana uže srebrno prekinuti i više neću pjevati kao dosad; ali oh, radosti kada se nađem u Kraljevom dvoru! Gledaću Ga licem u lice i ispričati iskustvo – spašena sam milošću."*

To je nada svakog Božjeg djeteta.

e-Sword Illustrations

POSTOJI BLAGO U TEBI

*“Dobar čovek iz dobre riznice
iznosi dobro, a zao čovek iz zle
riznice iznosi zlo.”*

Matej 12:35

Da li si znao da postoje dobre stvari u tebi?

“Neka tvoje učestvovanje u veri bude delotvorno, da spoznaš svako dobro koje imamo u Hristu“ (Filimonu 1:6).

Postoje dobre stvari u tebi, i one donose radost, čast, priyatnost i izuzetnost. Tvoja vera će postati delotvorna kada prihvatiš da ove dobre stvari postoje u tebi, jer Isus Hrist živi u tebi.

To je više od običnog umnog

pristanka. Uzmimo za primer automobil koji ima višestruka svojstva. Ako vlasnik automobila ne koristi sve njegove mogućnosti, to znači da se on još uvek nije uskladio sa svojim automobilom. Možda je pročitao priručnik, ali sve dok ne počne da koristi sve prednosti automobila, on ustvari još ne poznaje svoj auto.

Kada je Hrist u nama, onda je u nama mnogo dobrog i to doprinosi da budemo produktivni, plodonosni; da sve što uradimo ispadne dobro i da imamo rešenja za sve probleme.

Reč Božija kaže:

„Na bolesne će polagati ruke i oni će ozdraviti“ (Marko 16:18).

„Šta god radi u svemu napreduje“ (Psalam 1:3).

Ispovedaj ovo i izvikuj ove istine o sebi!

Stvarnost nebeskog carstva se aktivira kroz prepoznavanje i ispovedanje. Shvati i izjavljuj da si ono što Bog kaže da jesi; da poseduješ ono što On kaže

da je tvoje, da možeš da uradiš ono što On kaže da možeš uraditi.

„A to blago imamo u glinenim posudama, da bi bilo očigledno da je ova izvanredno velika sila od Boga a ne od nas“ (2. Kor. 4:7).

Počni da otkrivaš dobre stvari u sebi i da ih proklamiraš. Tada će sve to da postaje aktivno i vidljivo.

Za dalje proučavanje:

Efescima 1:3,17

PROKLAMACIJA

Ja sam ispunjen Božijim Duhom u svakoj mudrosti, razumevanju i znanju. Dakle, imam duhovnost i dovoljnost u svemu i ispunjen sam večnom dobrotom i milošću Božijom. Imam razumevanje i prosvećenost da spoznam veliko bogatstvo Božijeg nasleđa u sebi, u Ime Gospoda Isusa Hrista. Amin.

Anita Oyakhilome

Prevela Mira Vasiljević

Na kom jeziku je propovedao Isus Hrist?

Aramejski jezik pripada grupi semitskih jezika i najbliži je starohebrejskom jeziku. Njegovo pismo potiče još od feničanske azbuke i smatra se da je nastao tokom 11. veka pre nove ere. Širio se uporedo sa seljenjem aramejskog naroda, najčešće nasilno deportovanim od strane Asiraca, a kasnije su ga širili i Vavilonci. Na Bliskom istoku zamenio ga je akadejski jezik, a potpuno je potisnut starogrčkim jezikom nakon osvajanja Aleksandra Makedonskog. Međutim, u 6. veku pre Hrista postaje jedan od zvaničnih jezika Jevreja na kojem su pisane knjige - deo Starog zaveta, tomovi jevrejskog i vavilonskog Talmuda (svete knjige) i delovi čuvenih Kumranskih spisa sa Mrtvog mora. U prvom veku nove ere potisnuo ga je arapski, a danas se govori samo u jednoj rodovskoj zajednici od oko 18 000 ljudi koja živi u blizini Damaska i među njima se prenosi sa kolena na koleno. U crkvenim obredima aramejski se zadržao kao jezik na kome se obavlja liturgija Sirijske pravoslavne crkve, Asirske i Haldejske crkve. Aramejski jezik ima 22 slova i piše se zdesna ulevo.

KO SU JEHOVINI SVJEDOCI?

Organizacija koja je danas poznata kao Jehovini svedoci je započela svoju delatnost u Pensilvaniji 1870. godine kao biblijski čas koji je započeo Čarls Tejz Rasel. Rasel je nazvao svoju grupu "*Biblijska grupa Milenijumskog praskozorja*". Čarls T. Rasel je započeo da piše seriju knjiga koje je nazvao "*Proučavanje Svetog Pisma*", koja je stigla do šest tomova do kraja njegovog života i koja sadrži većinu teologije u koju Jehovini svedoci danas veruju.

Posle Raselove smrti 1916. godine, sudija J.F. Raderford, Raselov prijatelj i naslednik, napisao je sedmi i poslednji tom

u seriji "*Proučavanje Svetog Pisma*". Ta knjiga se zove "*Završena Misterija*" i napisana je 1917. godine.

Biblijsko i traktatsko društvo "*Kula stražara*" je osnovano 1886. godine i ubrzo je postale sredstvo kroz koji je pokret "*Proučavanje Svetog Pisma*" započeo da širi svoje verovanje i učenje. Grupa je bila poznata kao "Raseliti" do 1931. godine kada je zbog podele u organizaciji dobila novo ime "Jehovini svedoci". Grupa od koje se se odvojili je poznata kao "Proučavatelji Biblije".

U šta veruju Jehovini svedoci? Iscrpno ispitivanje njihove

doktrinalne pozicije na temu Isusovog božanstva, spasenja, Trojstva, Svetog Duha, otkupljenja, itd., pokazuju bez sumnje da oni ne drže ortodoksno hrišćansko verovanje po pitanju ovih stvari. Jehovini svedoci veruju da je Isus arhangel Mihailo, najuzvišenije stvoreno biće. Ovo je suprotno Pismu koje jasno kaže da je Isus Bog (Jovan 1:1,14; 8:58; 10:30).

Jhovini svedoci veruju da se spasenje dobija kombinacijom vere, dobrih dela i poslušnosti. Ovo je takođe u suprotnosti sa mnogim stihovima u Pismu koji tvrde da se spasenje prima po veri (Jovan 3:16; Efescima 2:8-9; Tit 3:5).

Jhovini svedoci odbacuju Trojstvo, verujući da je Isus stvoreno biće i da je Sveti Duh u osnovi samo Božija sila.

Jhovini svedoci odbacuju koncept po kome je Hrist umro umesto nas da nas otkupi, i umesto toga veruju u teoriju otkupljenja, po kojoj je Isusova smrt bila otkupljujuća cena za Adamov greh.

Na koji način Jehovini svedoci opravdavaju ove nebiblijske doktrine?

(1) Oni tvrde da je crkva, tokom vekova iskvarila Bibliju i

(2) oni su iznova preveli Bibliju što nazivaju Prevod Novog Sveta.

Biblijsko i traktatsko društvo "*Kula stražara*" je izmenilo biblijski tekst da bi se slagao sa njihovom lažnom doktrinom – radije nego da svoju doktrinu zasnuju na onome što piše u Bibliji. Prevod Novog Sveta je imao mnogo izdanja i izmene koje su imale za cilj usklađivanje njihovog prevoda i njihovih verovanja.

Jhovini svedoci su se brzo pokazali kao kult koji se tek u nekim stvarima oslanja na Bibliju. Kula stražara zasniva svoje verovanje i doktrine na originalima i proširenom učenju Čarlsa Tejs Rasela, sudije Josifa Franklina Raderforda i njihovih naslednika. Organ upravljanja je odbor koji tvrdi da ima autoritet da tumači Pismo. Drugim rečima, ono što Organ upravljanja kaže o bilo kom delu Pisma je poslednja reč i nezavisno mišljenje je izuzetno nepoželjno. To je u direktnoj suprotnosti sa Pavlovim savetom Timoteju (kao i svima nama) da se potruži da se pokaže vrstan pred Bogom kao radnik koji ne mora da se stidi, koji pravo upravlja Rečju istine.

Ovo upozorenje koje se nalazi u Drugoj Timoteju 2:15, jeste jasno uputstvo od Boga, upućeno svakom Njegovom detetu u Telu

Hristovom da budu kao hrišćani u Vereji. To znači da svakodnevno istražuju Pismo, da vide da li ono čemu ih uče slaže sa onim što piše u Njegovoj reči.

Jehovine svedoke treba pohvaliti zbog njihovih “evangelizatorskih napora.” Verovatno ne postoji religijska grupa koja je vernija od Jehovinih svedoka u širenju njihove poruke. Na žalost, poruka je iskrivljena, puna obmane i lažne doktrine. Neka Gospod da otvori oči Jehovinim svedocima za istinu evanđelja i istinsko učenje Božije reči.

Izvor *Got Questions*

**Pokaži mi, Gospode, puteve svoje,
nauči me hoditi stazama Tvojim.
Uputi me istini svojoj, i nauči me;
jer si Ti Bog spasenja mog,
Tebi se nadam svaki dan.**

PSALAM 25:4-5

VERA

Tako vera (dolazi) od propovedanja, a propovedanje biva Božijom Rečju.

Rimljanima 10:17

U ovom biblijskom stihu otkrivamo i porepoznajemo tri uzastopne faze:

Prvo je Božija Reč. Bog je uvek u početku. On je suvereni inicijator. Dok se On ne pokrene nema ničega.

Drugo je slušanje te Reči. Slušanje u suštini predstavlja aktivnost onoga ko želi nešto da sazna ili ima.

Treća faza je posledica prve dve. To je vera. Na taj način vidimo da Božija Reč ne stvara veru direktno ili samu po sebi, nego da ona uključuje čoveka i njegovu pažnju, što će reći čovekovo slušanje Reči.

Slušanje Božije Reči ili njeno čitanje znači stav pobuđenog i probuđenog interesovanja, ali i pažnje kao i iskrene čežnje da bi se primila i razumela određena poruka. Zatim se iz slušanja razvija vera. I tako Božija Reč, kada se sluša, odnosno čita, u duši pokreće čitav proces iz kojeg se razvija vera. Taj proces naravno

zahteva i određeno vreme. Ovim otkrivamo i jedan od važnijih razloga zbog kojeg je kod velikog broja hrišćana prisutno malo vere. Oni ako i posvete neko vreme ličnoj pobožnosti i proučavanju Reči, sve je to prožeto takvom žurbom ili rastresenošću da sve iščezava i pre nego što vera uspe da se razvije.

Ilustraciju za ovu konstataciju nalazimo u Hristovoj parabolii o sejaču. Sejač je izišao da poseje seme, i dok je sejao, neko je palo na put, i bilo je pogaženo. Neko seme je palo pored puta i ptice nebeske su ga pozozbale (Luka 8:5).

Kakvo je značenje ove usporedbe? Hrist sam je dao i tumačenje. Usporedba ima sledeće značenje: seme je Reč Božija, a ono što je posejano na put, to su oni koji slušaju, ali im dolazi đavo i krade Reč iz njihovog srca da ne veruju i ne spasu se (Luka 8:11-12). Da naglasim ponovo da govorim o biblijskoj, a ne o nekoj drugoj vrsti vere. Postoji i vera u lekare ili medicinu; u vlast ili u automobile. Ali kada je u pitanju biblijska vera moram reći da ona

dolazi slušanjem tj. čitanjem Božije Reči i sa njom je u direktnom odnosu.

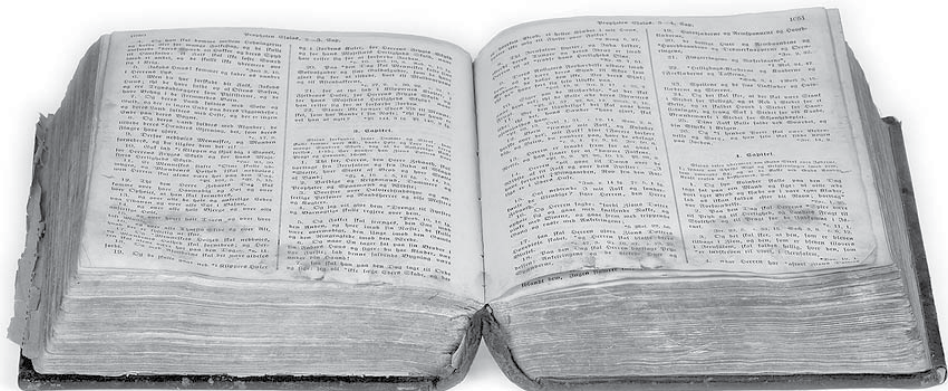
Biblijska vera najjednostavnije može da se definiše na sledeći način: To je vera da Bog zaista ozbiljno misli ono što je rekao u svojoj Reči kao i da će izvršiti ono što je obećao.

Evo jedne karakteristične izjave čoveka po srcu Božijem: "I sad, Gospode, neka reč koju si izrekao o sluzi svome i o domu njegovome bude tvrda do veka i delaj po reči svojoj" (1. Dnevnika 17:23). Na osnovu ovog stiha, biblijsku veru možemo opisati pomoću četiri rečenična sklopa od kojih se i sastoji ova složena rečenica, a prvi je, parafrazirano rečeno: *učini kako si obećao*.

Marija, Hristova majka, takođe poznaje tu vrstu vere. "*Neka mi*

bude po Reči Tvojoj", rekla je anđelu koji je doneo poruku o ni malo lakom zadatku koji je trebala da učini (Luka 1:38). Upravo je ovo tajna biblijske vere. Kada je apostol Petar hodao po vodi, po čemu je on uistinu hodao? Po vodi? Ne, po vodi ne može da se hoda. To potvrđuje naše, ali i Petrovo iskustvo, jer istoga trena kada je pogledao na vodu i oslonio se na zakone fizike počeo je da tone.

Ono po čemu je uistinu koračao dok je izgledalo da gazi po vodi bila je Hristova Reč: "*Dođi!*" Po toj reči je apostol stupao kao po najširem auto putu. Vera koja može da čini takve stvari, rađa se u srcu kroz slušanje Božije Reči i ispoljava se u aktivnom očekivanju onoga što je Bog obećao.

Setite se samo priče o Petru u tamnici.

“U ono vreme latio se kralj Irod da zlostavlja neke koji su pripadali crkvi. I pogubi mačem Jakova, brata Jovanova. Kad vide da je to po volji Judejima, uhvati i Petra. Uhvati ga i baci u tamnicu, preda četirima stražama od po četiri vojnika da ga čuvaju, nameravajući da ga posle praznika pogubi. Noći pred pogubljenje Petar je spavao između dva vojnika, svezan dvostrukim lancima, a stražari su pred vratima čuvali tamnicu. I gle, anđeo Gospodnji pristupi i svetlost zasja u odaji. On kucnu Petra u rebra i probudi ga govoreći: ustani brzo. I spadoše mu lanci s ruku. Na to mu anđeo reče: opashi se i obuj svoje sandale. I učini tako. Reče mu još: ogrni svoju haljinu i hajde za mnom... Prođoše trako prvu i drugu stražu i dođoše do gvozdениh vrata koja vode u grad; ona im se sama otvoriše, te iziđoše...” (Dela 12:1-10).

U ovoj bibliskoj priči nalazimo mnoge čudesne i neobične događaje. Međutim, ono što je od svega najneobičnije, to je da Petar u noći pred svoje pogubljenje spava kao novorođenče. Zna li kako je to moguće?

Za ovako nešto postoji samo jedno objašnjenje. Petar je verovao Hristovoj reči. Možda ćete reći: Kojoj Hristovoj reči? Zar Isus Petru nije uputio mnoge reči?

Neposredno pred vaznesenje Isus je rekao Petru: *“Zaista, zaista, kažem ti, kada si bio mlađi opasivao si se sam i išao si kuda si hteo; no kada ostariš, raširićeš svoje ruke, pa će te drugi opasivati i odvesti kuda nećeš”* (Jovan 21:18).

Logika koju je upotrebio apostol Petar bila je sledeća. Isus mi je rekao da ću ostariti. Ja još uvek nisam star. Hoće li se ispuniti Isusova reč ili Irodova namera koja je suprotna toj reči? Naravno, Isusova reč. Ja uistinu ne znam šta će se sutra dogoditi; hoće li dželatova sikira da se pretvori u žvakaću gumu ili nešto drugo, ali pošto ja treba da ostarim, sasvim izvesno, sutra me niko neće ubiti. Pa kada je već tako zašto ne bih spavao i to još o državnom trošku.

Ovako izgleda i deluje biblijska vera. Bog upućuje svoju Reč; čovek čuje tu Reč, pokloni pažnju dobijenom obećanju, pa kada pristane da mu bude po toj Reči, zaista mu i biva po njoj.

Ivan Božer, Temerin

DODIJELJENI DAROVI

Bog svakom vjerniku daje mjesto ili poziciju u duhu. Sjetite se da je Pavle napisao: „I s Njim je vaskrsao nas i postavio na nebesima u Hristu Isusu“ (Efes. 2:6, EČ). Ovo je mjesto gdje otkupljena djeca Božija treba da prebivaju. Ovo je mjesto „iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva, i nad svakim imenom koje se naziva ne samo na ovom svijetu nego i u budućem. I sve je pokorio pod Njegove noge, a Njega je dao Crkvi za glavu više svega; ona je Njegovo tijelo, punoća Onoga koji sve ispunjava u svemu“ (Efescima 1:21-23).

Crkva je tijelo Hristovo. Kao što se fizičko tijelo sastoji od mnogo različitih dijelova, koji imaju svoje funkcije i sposobnosti,

tako i dijelovi Hristovog tijela funkcionišu u različitim pozivima i darovima. Bog određuje njihovu svrhu i funkciju. Svaki je važan i nijedan nije nezavisan od drugih.

Pavle je objavio da su svi demonski duhovi pokoreni pod Isusove noge. Ovo jasno ilustruje istinu da demoni nemaju vlast nad vjernicima. Ako si stopalo u tijelu Hristovom, đavo je i dalje ispod tebe. Isus je rekao: „Eto, dao sam vam vlast da stajete na zmije i škorpije, i na svaku neprijateljsku silu, i ništa vam neće nauditi“ (Luka 10:19). Ako mi ne koristimo autoritet koji nam je Bog dao, neko će ga uzeti i iskoristiti ga protiv nas! Neprijatelj želi da ukrade našu duhovnu poziciju.

Obdareni da bismo djelovali

„Zbog toga te podsećam da raspiriš Božiji blagodatni dar, koji je u tebi kako sam položio svoje ruke na tebe.“

-2. TIMOTEJU 1:6, EČ

Grčka riječ za dar je *harizma*. Strong u svojoj konkordanci definiše ovu riječ kao duhovno zavještanje i duhovnu opremu. U Vineovom riječniku možemo pronaći drugu definiciju koja glasi: „Blagodatni dar zavještan vjerniku kroz djelovanje Svetog Duha.“ Dakle, riječ *harizma* opisuje duhovne sposobnosti kojima Bog oprema vjernike.

Nemoguće je bilo šta postići u duhovnoj stvarnosti bez *harizme* ili natprirodne sposobnosti Božije. Bez toga ne treba da propovijedamo, slavimo, prorokujemo, vodimo, čak niti da služimo. Nema života bez ove blagodati. Beživotna religija je rođena iz ljudskog pokušaja da služi Bogu na svoj način, u svojoj snazi i sposobnosti. Kada služimo drugima bez Božijeg dara, onda se mučimo uzalud.

Primijetite da je dar već bio u Timoteju. Kada Gospod u nekoga usadi i stavi svoj dar, on ne odlazi, niti napušta tu osobu, već prebiva u njoj. „Jer Bog se ne kaje za svoje blagodatne darove i poziv“ (Rimljanima 11:29, EČ).

Ovaj dar ili sila je neophodna oprema da bismo mogli ispuniti Božiji poziv za svoje živote. Djelovanje u ovim darovima bi trebalo da nam bude prirodno i ugodno. Baš kao što naše uloge i funkcije kao pojedinačnih dijelova Hristovog tijela ne nestaju i ne variraju, tako je i sa darovima koje nam je Bog dao.

Pavle je napisao vjernicima u Rimu: „Jer želim vidjeti vas, da vam dam kakav duhovni dar [*harizmu*] za vaše utvrđenje“ (Rim. 1:11). Crkva ne može biti izgrađena bez ovih darova, bez duhovne oprema koja Božijoj djeci pomaže da ispune Njegov poziv. Pažljivo pročitaj sledeći stih:

„Kako je svako od vas dobio blagodatni dar, služite njime jedan drugom kao dobri domoupravitelji raznolike blagodati Božije.“

-1. PETROVA 4:10, EČ

Pozabavićemo se sa tri stvari koje se pominju u ovom stihu:

1. Svako je dobio dar.
2. Dar nije privatno vlasništvo; mi smo samo njegovi upravitelji.
3. Dar je dio raznolike blagodati Božije.

1. Svako je dobio dar.

Primijetite da piše: „Kako je svako od vas dobio blagodatni dar,

služite njime...“

Petar nije napisao: „Kako su neki od vas dobili dar.“ Ne, ako si nanovo rođen i ispunjen Svetim Duhom, primio si i Božiji dar da možeš da funkcionišeš u Hristovom tijelu. Njegovo tijelo nije hromo ni sakato, niti postoje beskorisni dijelovi.

Apostol Pavle je napisao u Efescima 4:7: „A svakome se od nas daje blagodat po mjeri dara Hristova.“ U 1. Korinćanima 7:7 (EĆ) možemo pročitati: „Ali svako ima svoj blagodatni dar od Boga.“

Ako smo nezainteresovani, ostaćemo bez dara i nećemo moći da služimo. Kao posljedica toga, naš poziv neće biti ispunjen. Baš kao što bebe moraju da nauče da koriste dijelove svoga tijela i mi moramo da razvijemo i vježbamo dar za službu u Njegovom tijelu. Nijedan dio Njegovog tijela ne može funkcionisati bez ove natprirodne sposobnosti.

2. Dar nije privatno vlasništvo; mi smo samo njegovi upravitelji.

Kako mi nismo vlasnici dara, ne smijemo ga zanemariti ili koristiti zarad lične dobiti. Nije naš i ne možemo ga koristiti kako mi želimo. Dobili smo ga da bismo mogli da služimo drugima.

Odgovorni smo za to kako ga upotrebljavamo.

Prisjeti se priče o talentima. Gospodar „jednome dakle dade pet talanta, a drugome dva, a trećemu jedan, svakome prema njegovoj moći“ (Matej 25:15). On je zatim otišao na put. Prva dvojica slugu su mudro upotrijebili svoje talente i umnožili su ih, dok je treći sluga svoj talenat zakopao.

Kada se gospodar vratio, prva dvojica su podnijeli izvještaj šta su učinili sa onim što im je bilo povjereno. Gospodar je obojicu pohvalio: „Dobro, slugo dobri i vjerni!“

Došao je i treći sluga da položi račun. U strahu, on je sakrio svoj talenat. Doživio je svoga gospodara kao nepravednog čovjeka koji očekuje previše. Ovaj sluga se stoga osjećao kao da radi ispravnu stvar, iako je pokazao nemar, sebičnost i neodgovornost. U principu je svome gospodaru rekao sledeće: „Vidi, vraćam ti šta je tvoje.“

Kada je gospodar vidio da se sluga ponio neodgovorno i prezreo ono što mu je bilo povjereno, nazvao ga je zlim i lijenjivim slugom. Talenat koji je dobio je uzet od njega i dat je onome sluzi koji je udvostručio talente. Zatim je lijenjivi sluga bio izbačen (Matej 25:16-30).

Mi ćemo položiti račun za to kako smo koristili darove koji koji su nam povjereni, kao što svaki upravitelj polaže račun i odgovornost kako za to upravlja povjerenim. Druga riječ za dar je i sposobnost, što se još definiše kao „podobnost, vještina, obdarenost ili mogućnost“. Ovo zapravo znači talenat. Ova priča živo i jasno ilustracije koliko je važno njegovati i razvijati dar, sposobnost ili talenat koji nam je Bog povjerio.

Pavlu je bila povjerena služba poučavanja i apostolstva. On je napisao za svoju službu evanđelja sledeće riječi: „Čiji sam služitelj postao po daru Božije blagodati, koja mi je dana Njegovim silnim dejstvom“ (Efescima 3:7, EČ). Obratite pažnju na to koliko je važnost stavio na potrebu da se bude vjeran i odgovoran sa datim darom:

„Ako pak propovedam evanđelje, ne mogu da se hvalim; jer moram to da činim; jer teško meni ako ne propovedam evanđelje. Ako, naime, to činim dragovoljno, imam nagradu; a ako ne činim po svojoj volji, to znači da mi je poverena služba upravljanja.“

-1. KOR. 9:16-17, EČ

Pavle piše: „Teško meni.“ *Teško* je snažna riječ. Isus ju je

upotrijebio da upozori na sud koji dolazi na određene pojedince ili gradove. Rekao je da će biti teško Horozainu i Vitsaidi, gradovima koji više ne postoje (Matej 11:21-22). Isus je rekao da će biti teško književnicima i farisejima (Matej 23) i da će biti teško izdajniku Judi (Matej 26:24).

Riječ *teško* je upotrijebio i apostol Juda da opiše sud koji će doći na zle ljude u crkvi. U knjizi Otkrivenja je napisano da će biti *teško* stanovnicima zemlje kada dođe Božiji sud (Otkrivenje 8:13). Koristeći ovu riječ, Pavle naglašava koliko je ogromna odgovornost i koliko treba biti vjeran Božijem daru.

Hrišćanin će otpasti ako ne funkcioniše u svom daru ili pozivu, baš kao što mišići atrofiraju kad se ne koriste. Dokon i lijen vjernik izoluje samoga sebe i tako postaje lak plijen za neprijatelja.

Dok sam proučavao živote velikih Božijih ljudi, uvidio sam da su oni koji su pali, prethodno postali dokoni i nezainteresovani za svoj poziv. Vjerovatno su i dalje bili uključeni u službu, ali to je bilo više po inerciji i na temelju dostignuća u prethodnim godinama njihove službe. Počeli su da koriste Božiji dar za ličnu korist a ne kako bi zaštitili sebe i druge.

Kralj David je pao u grijeh onda kada je trebalo da ide u borbu.

„A kad prođe godina, u vrijeme kad carevi idu na vojsku, posla David Joava i sluge svoje s njim, i svega Izrailja, te potirahu sinove Amonove, i opkoliše Ravu; a David osta u Jerusalimu.“

-2. SAMUILOVA 11:1

David je bio car. Bog ga je učinio carem da bi vodio i štitió Izrael. Bilo je vrijeme da on ide u borbu a ne da ostane kod kuće u Jerusalimu i uživa u plodovima prošlih pobjeda. On se opustio i koristio se prijašnjim zaslugama. Dosađujući se, izašao je na balkon da razgleda i tada je opazio Vitsaveju kako se kupa. Ostatak priče je svima poznat.

Poenta je da mi nismo na ovoj zemlji kako bismo se samo

odmarali. Čak nam ni naši životi ne pripadaju, jer su oni otkupljeni, pa onda ponovo vraćeni i povjereni na upravljanje. Mi smo prolaznici na ovoj zemlji, a ne njeni stalni stanovnici. Mnogi ljudi se ponašaju kao da je ovaj život njihovo konačno odredište!

Isus je rekao: „Jelo je moje da izvršim volju Onoga koji me je poslao, i da svršim Njegov posao“ (Jovan 4:34). Ovo treba da bude i naše jelo. Isus je znao šta je potrebno kako bismo imali Njegovu snagu. Naša snaga dolazi od hrane i to važi za fizičku, kao i za duhovnu snagu. Ako težimo ka tome da ispunimo Njegovu volju, a pri tome koristimo ono što nam je obezbijedio samo za ličnu korist, onda postajemo slabi i gubimo snagu, baš kao što bi se dogodilo i kad bismo prestali da jedemo. Kada izgubimo snagu,

postane lakše da se prepustimo toku ovoga svijeta, nego da idemo u suprotnom (Božijem) pravcu. Tako postajemo samovoljni, egocentrični, nesvjesni drugih ljudi oko sebe i počnemo se brinuti samo za sebe.

Mi imamo veliku odgovornost. Ne bi trebalo da budemo ljudi koji idu u crkvu a ne primjenjuju ništa od onoga što čuju, te postaju debeli od slušanja Riječi Božije. Bog je upozorio Jezekilja: „Zato ovako im veli Gospod Gospod: evo me, Ja ću suditi između ovce debele i ovce mršave“ (34:20).

Ko su debele ovce? One koje se brinu samo za sebe i služe samo sebi dobrim stvarima koje im je Bog podario, zanemarujući druge. Pogledajte kako Bog opisuje debele ovce.

„Malo li vam je što pasete na dobroj paši, nego ostatak paše svoje gazite nogama svojim? I što pijete bistru vodu, nego ostatak mutite nogama svojim? Što bocima i ramenima otiskujete i rozima svojim bodete sve bolesne tako da ih razagnaste napolje, zato ću izbaviti stado svoje da ne bude više grabež, i sudiću između ovce i ovce.“

-JEZEKILJ 34:18,21-22

Božiji darovi nam nisu dati za naš lični uspjeh. Bog će nas testirati. Treba da koristimo sposobnosti koje nam je Bog dao,

kako bismo služili onima koji su slabi, mladi i nesposobni, tako da čitavo tijelo Hristovo ima koristi – da bude cijelo i potpuno.

Nemojte me pogrešno razumjeti. Ispravno je da uživamo u plodovima svoga rada. Bog nam daje odmor i osvježenje. Ipak, ako naš fokus bude samo na nama samima, tada ćemo postati debeli i bezobzirni. Darovi i talenti koje koristimo samo da bismo služili sebi, ne mogu na taj način da se umnože.

Svi dijelovi tijela su međusobno povezani i odgovorni drugim dijelovima tijela. Ako noge odbiju da rade, cijelo tijelo će patiti zbog toga. Ako pluća ili srce odluče da prestanu da rade, ostali dijelovi tijela će propasti! Ako sotona postigne da se fokusiramo isključivo na same sebe umjesto da služimo i drugima, tada će cijelo tijelo patiti.

3. Dar je dio raznolike blagodati Božije.

Ključna riječ je *raznolike*. Petar dijeli duhovne darove u dvije kategorije. Prvi su govorni darovi, a drugi su darovi služenja. „Ako ko govori, neka govori kao riječi Božije; ako ko služi neka služi kao po moći koju Bog daje“ (1. Petrova 4:11).

Pavle dalje dijeli ove dvije

kategorije. Pogledajte stih zapisan u poslanici Rimljanima.

„Jer kao u jednom tijelu što imamo mnoge ude a udi svi nemaju jedan posao, tako smo mnogi jedno tijelo u Hristu, a po sebi smo udi jedan drugome. A imamo različite darove po blagodati koja nam je dana: ako proroštvo, neka bude po mjeri vjere; ako li službu, neka služi; ako je učitelj, neka uči; ako je tješitelj, neka tješi; koji daje neka daje prosto; koji upravlja neka se brine; koji čini milost neka čini s dobrom voljom.“

-RIMLJANIMA 12:4-8

U grupi govornih darova se nalaze proroštvo, poučavanje, opominjanje i tješjenje, a darovi službe su služenje, davanje i milosrđe.

Dozvolite mi da dodam nešto. Ne bi trebalo da budeš u službi poučavanja ili vođe, sve dok se ne dokažeš u darovima služenja. Mnogi žele da budu vođe i propovijedaju, ali se uopšte nisu posvetili služenju. Nema veze koliko je neko nadaren, ako ne ume da služi, ne treba ni da vodi. Ako se karakter ne razvije kroz služenje, osoba će koristiti poziciju vođe kako bi vladala nad drugim ljudima.

Vidio sam dva ekstrema koji su uzrokovani nedostatkom

razumijevanja. Prvi je kada ljudi misle o sebi više nego što bi trebali. Pogrešno doživljavaju dar vođenja i poučavanja, misleći da je to vrh službe i ne vjeruju da postoje i drugi načini da se služi Bogu.

Ovo je neispravno. „Pa ni telo nije jedan ud, nego mnogi... Kad bi sve telo bilo oko, gde bi bio sluh? Kad bi sve telo bilo sluh, gde bi bilo čulo mirisa?“ (1. Korinćanima 12:14,17, EČ). Svi žele da budu usta. Svaki dio je jednako važan. Bez službe pomaganja, služba govorenja Riječi je ograničena. Ljudi pokušavaju da djeluju u daru koji oni *žele*, umjesto u daru koji *imaju!*

Drugi ekstrem su oni koji vjeruju da je služba samo propovijedanje i tiče se isključivo

onih koji su zaposleni u crkvi. Ovaj način razmišljanja obogaljuje crkvu i uzrokuje da ona funkcioniše kao invalid.

Pavle je napisao: „Nego mnogo su potrebni udovi tela koji izgledaju kao slabiji, i veće poštovanje pridajemo udovima tela za koje smatramo da ne zaslužuju poštovanje, i naši nepristojni udovi imaju veću pristojnost“ (1. Kor. 12:22-23). Ovdje se ističe koliko je važno ono što nije vidljivo. Bog je učinio da nevidljivi dijelovi tijela budu važniji nego vidljivi dijelovi. Možeš živjeti bez glasnih žica, ali ne možeš bez jetre ili srca.

Knjiga Djela apostolskih nam otkriva stav prema darovima u prvoj crkvi. Prvi hrišćani su shvatili da postoji mnogo više službi od propovijedanja, iscjeljivanja, oslobađanja i proroštva. U Djelima apostolskim 6 se spominje da su udovice u crkvi u Jerusalimu bile zanemarene. Bili su im potrebni hrana i pomoć u svakodnevnim stvarima.

Kada su to saznali apostoli i vođe, oni su rekli: „Nađite dakle, braćo, među sobom sedam poštenih ljudi, punih Duha Svetoga i premudrosti, koje ćemo postaviti nad ovim poslom“ (Djela 6:3). Pronašli su ljude koji su ispunjavali ove kriterijume i

doveli su ih pred apostole. „Ove postaviše pred apostole, i oni pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih. I riječ Božija rastijaše, i množaše se vrlo broj učenika u Jerusalimu. I sveštenici mnogi pokoravahu se vjeri“ (Djela 6:6-7).

Šta se dogodilo kada su apostoli položili ruke na ove ljude? Bio im je dodijeljen dar služenja, a kao rezultat toga, riječ Božija se širila i učenici su se umnožavali. Ovi ljudi su djelovali u onom daru koji im je bio dodijeljen. Kako predivna stvar. Oni su služili udovicama, a to je dovelo do širenja Božije riječi i umnožavanja učenika!

Lično vjerujem da je jedan od značajnih razloga zašto današnje crkve ne rastu i ne umnožavaju se upravo taj što mnogi ljudi, crkve i vođe, ne funkcinisu u svojim darovima. Knjiga Djela apostolskih nam pokazuje kako vođa koji funkcinise u svome daru može dovesti ljude do spasenja, ali kada cijela crkva djeluje na takav način, onda su rezultati još veći i značajniji.

Dan nakon praznika Pentekosta, apostol Petar je propovijedao „...i *dodade* se onoga dana Crkvi oko tri hiljade duša“ (Djela 2:41). Dok je Petar imao dar pomazanja za iscjeljenje i hodao ulicama Jerusalima, „...mnoštvo ljudi i žena, koji su

verovali u Gospoda, *bivalo je sve veće*” (Djela 5:14).

Kada su učenici počeli da poučavaju svaki dan po kućama (Djela 5:42), crkva je počela da raste i da se umnožava (Djela 6:1). Sledeći korak za učenike je bio da služe, što je i počelo pomenutom službom udovicama. Nakon toga, crkva se veoma povećala (Djela 6:7).

Danas pastori bukvalno mole ljude da služe i volontiraju. Kako je to tužno. U Djelima nećete pronaći da vođe mole vjernike da služe. Tadašnji hrišćani su služenje drugima uzimali toliko ozbiljno, da su čak tražili između sebe kvalifikovane ljude za služenje. Ta kvalifikacija je podrazumijevala karakter; ne vještinu u služenju oko stolova. Kada bi pronašli prave ljude, onda bi ih postavljali u službu. Puno više je pridavano važnosti nečemu

što mi danas smatramo beznačajnim.

Odgovornost da budemo vjerni

Šta bi se dogodilo ako bi svi vjernici funkcionisali u svome daru i bili na svojoj poziciji? Vidjeli bismo predivne stvari. Probuđenje ne treba da se tiče samo pastora i propovjednika već cjelokupnog tijela Hristovog. Svaka osoba treba da zauzme svoj položaj.

Imajte na umu da je dar sposobnost koju nam je Bog dao. Nismo odgovorni za ono što nam nije povjereno. Noga nije odgovorna za vid. Štaviše, volja Božija može biti ispunjena samo uz pomoć Svetog Duha. „Ne kao da smo sami od sebe kadri da o nečemu rasuđujemo - kao sami od sebe, nego je naša sposobnost od Boga“ (2. Kor. 3:5).

Neprijatelj želi da zaustavi zajedničko djelovanje različitih darova. Kada uspije u tome, on može da omete i naš rast! Njemu je poznato da ne može zaustaviti Boga da nam daje ove darove, pa želi nas da spriječi da te darove koristimo. Zastrašivanje je primarni način na koji to postiže.

John Bevere

OGRLICA

Draguljar je sjedio za stolom i kroz izlog svoje raskošne trgovine posmatrao prolaznike. Neka se djevojčica približila trgovini i prislonila nosić uz staklo izloga. Kao nebo plave oči su radosno zasijale kada je ugledala jedan od izloženih predmeta. Ušla je odlučno i prstom pokazala tirkiznu ogrlicu.

“To je za moju sestru. Možete li mi je zapakovati kao poklon?”

Trgovac je s nevjericom pogledao djevojčicu i upitao: *“A koliko novca imaš?”*

Ona se podigla na prste, stavila na pult limenu kutiju, otvorila je i ispraznila. Bilo je tu nekoliko manjih novčanica, šaka sitniša, nekoliko školjki i figurica.

Ponosno je upitala: *“Hoće li biti dovoljno? Željela bih starijoj sestri kupiti poklon. Otkada nemamo mame, ona obavlja sve poslove i nema ni trenutka vremena za sebe. Danas joj je rođendan. Mislim da će je poklon veoma obradovati. Njene su oči iste boje kao taj dragi kamen.”*

Trgovac je otišao u prostoriju iza pulta i u zlatno-crveni papir zapakovao kutijicu.

“Uzmi je i pazi na nju”, rekao je djevojčici.

Ona je uzela paketić kao pobjednički pehar i ponosno izašla iz trgovine. Sat vremena kasnije u trgovinu je ušla prekrasna djevojka s kosom boje meda i divnim tirkiznim očima. Stavila je na sto kutijicu koju je trgovac nedavno zapakovao i upitala:

“Je li ova ogrlica kupljena u vašoj trgovini?”

“Da, gospođice.”

“Koliko je koštala?”

“U mojoj trgovini cijene su stvar povjerenja, tiču se samo mene i mojih kupaca.”

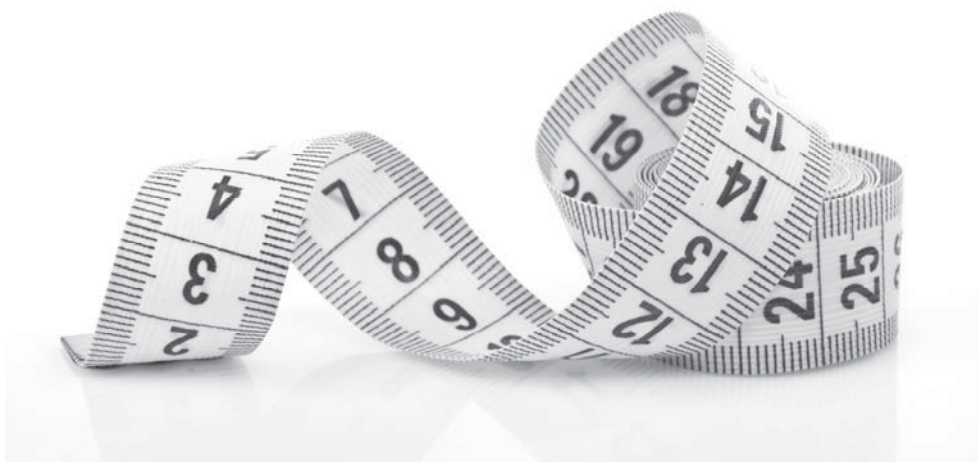
“Moja sestra je imala samo nešto sitniša, sigurno nije mogla platiti ovako vrijednu ogrlicu!” - rekla je djevojka gurajući kutijicu nazad trgovcu.

Trgovac je zatvorio kutiju, složio omot i vratio je djevojci.

“Vaša je sestra platila najvišu cijenu: dala je sve što je imala.”

MERA VERE

“Na osnovu milosti koja mi je data, svakome od vas kažem: Ne mislite o sebi više, nego što treba da mislite, nego mislite o sebi trezveno, u skladu sa merom vere, koju je Bog odredio svakome od nas.”

Rimljanima 12:3

U ovom stihu apostol Pavle ne govori svima u svetu, nego nama, koji smo deo Hristove crkve.

Pozvani smo da budemo sveti (Rimljanima 1:7). Bog je svakome od nas dao meru vere. On nije rekao *različitu meru vere*. Poruka je ustvari, da postoji jedna mera vere, koju smo svi dobili jednako, jer On je dao istu meru svima. Kada bi u Svetom Pismu pisalo:

“Bog je dao svakome različitu meru vere”, to bi značilo da niko od nas ne zna koliku meru vere je dobio. Međutim to nije tako. Postoji samo jedna mera vere i svi smo je dobili kada smo se nanovo rodili, ali naša je odgovornost šta smo uradili sa njom.

Možda se pitaš: *“Ako već imam meru vere koja mi je potrebna, zašto je onda Isus rekao da imamo veru u Boga?”* (Marko 11:22)

Isusova učenja o veri, koja nalazimo u evanđeljima po Mateju, Marku i Luki, govore osećajnim ljudima, koji nisu bili nanovo rođeni. Mi kao nova stvorenja smo rođeni od Reči, sa verom u svome duhu. Vera je došla kada smo prihvatili evan-

delje. Ta mera vere je u jednakoj količini data svakome od nas. Ono što treba da uradiš, jeste da koristiš svoju veru, dajući joj mogućnost da raste. Tvoja vera raste slušanjem Božije Reči (Rimljanima 10:17). Toja vera sve više jača i raste ako deluješ po Reči Božijoj.

Ako se prepustiš Gospodu u veri, znaj šta možeš učiniti i sa najmanjom količinom vere. Isus je rekao: “Kada biste imali vere, kao zrno gorušice, rekli biste ovoj planini: Premesti se odvde onamo i ona bi se premestila. I ništa vam ne bi bilo nemoguće” (Matej 17:20).

Nemoj misliti da je tvoja vera suviše mala. Bez obzira koliko malom smatraš svoju veru, ona je dovoljna da premešta planine. Vera koja je prenetu u tvoj duh, kada si nanovo rođen je dovoljna

da možeš uraditi nemoguće. Upotrebi je da promeniš svoj svet.

MOLITVA

Dragi nebeski Oče, hvala Ti za Tvoju Reč, kojom mogu povećati svoju veru, kao i za situacije i okolnosti u životu, sa kojima se suočavam i koje jačaju moju veru. Hvala Ti što mi izgrađuješ veru da pobedim u svakoj situaciji sa kojom se suočavam.

U Isusovom Imenu. Amin.

Za dalje proučavanje:

2.Korinćanima 5:7

Jevrejima 11:1

Chris Oyakhilome
Prevela Mira Vasiljević

PSALAM 134

**Sad blagosiljajte Gospoda,
sve sluge Gospodnje,
koje stojite u domu Gospodnjem noću.
Podignite ruke svoje k svetinji,
i blagosiljajte Gospoda.
Blagosloviće te sa Siona Gospod,
koji je stvorio nebo i zemlju.**

S VJETIONIK

centar za život

„Izbavi one koje vode u smrt.“
Priče Solomonove 24:11-12

Svaka osoba koja je spasila nekoga će nam reći da je to iskustvo koje mijenja život. I to ne samo za onoga ko je spašen, nego i za onoga koga je Bog upotrijebio da spasi taj život.

Došla sam na parking prostor ispred jedne klinike za pobačaje u Indijani (SAD) kao „savjetnik na ulici“ prije skoro 30 godina. Tog dana jedan život je spašen jednako kao i što je jedna žena spašena od toga da učini pobačaj.

Taj događaj me je doveo do toga da 15 godina kasnije iskoračim iz aviona koji me je doveo u Sarajevo sa ciljem da započnem pro-life rad. "Svjetionik centar za život" je rezultat toga. Mi smo prvi centar u Bosni i Hercegovini koji pomaže ženama u slučaju neplanirane trudnoće i donosi iscjeljenje onima koji pate nakon pobačaja. Moj život se zauvijek promijenio.

Ako ne pomognemo nerođenoj djeci koju žele abortiraju, to će se odraziti na mnoge živote.

Nedužna novorođenčad, žene i muškarci koji trpe od post - abortivnog sindroma su primjer toga. Pobačaj takođe utiče i na one koji su propustili da odgovore svoje prijateljice ili su ih čak aktivno ohrabrivali na taj korak. Kada žena ima namjeren pobačaj, to utiče na sve osobe u njenom životu, bilo da su one svjesne ili nesvjesne pobačaja.

Jedna klijentkinja mi je rekla da je imala običaj satima da se zatvara u zamračenoj sobi. Njena porodica nije znala u čemu je problem. Oni koji gledaju svoje prijateljice kako pate nakon pobačaja sa kojim su se složili ili barem nisu učinili ništa da ga spriječe, i oni takođe pate zbog krivice.

Kada smo moj muž i ja doselili u Sarajevo u novembru 1999. godine, saznali smo o generacijama koje su činile pobačaje. To se dešavalo unutar mnogih porodica. Veliki broj pobačaja je učinjen tokom rata.

Tada sam sa sigurnošću znala da me je Bog spremao za ovu situaciju. Bosna i Hercegovina, ali i druge balkanske zemlje, nisu imale pro-life centre ili centre za brigu o trudnicama koji bi pomogli da ljudi izaberu život za svoje bebe, ili koji bi im pomogli

u njihovim praktičnim potrebama.

Namjerni pobačaji imaju negativne efekte na društvo:

- ⇒ Dokumentovano je da je u zemljama gdje je namjeren pobačaj legalan i stopa kriminala u velikom porastu, uključujući nasilne zločine koje čine žene.
- ⇒ Tri od četiri veze između muškarca i žene završavaju unutar tri mjeseca nakon pobačaja, čak i ako se oba partnera dogovore oko izvršenja istog.
- ⇒ Studije širom svijeta pokazuju veliki porast raka dojke, prevremenih rođenja koja rezultiraju cerebralnom paralizom; porast broja zlostavljane djece od emocionalno oštećenih roditelja koji trpe posljedice pobačaja unutar porodice; porast broja samoubistava, posebno među tinejdžerima itd.

Naš centar organizuje seminare o seksualnoj apstinenciji prije braka te o činjenicama vezanim za razvoj ljudskog fetusa i negativnim efektima pobačaja.

„Svjetonik“ ima različite prevedene pamflete na teme

apstinencije, povratka moralno čistom životu nakon negativnog testa na trudnoću i seksualno prenosive bolesti. Takođe imamo i post-abortivnu literaturu uključujući i „SaveOne“, biblijsko proučavanje za žene i muškarce.

Posjedujemo i mnoge druge štampane materijale sa korisnim podacima, a u mogućnosti smo obezbijediti i dječju odjeću kao i druge osnovne potrepštine za žene. Do sada smo imali dva ciklusa postabortivnih biblijskih proučavanja kroz koje smo donijeli nadu i iscjeljenje ženama koje pate zbog pobačaja u prošlosti.

Na Balkanu prije 15 godina nije bilo ni jednog centra za borbu protiv pobačaja. Sada ih je već osam. Sa njima zajedno radimo na koordinaciji događaja *"Respect Life Sunday"* (Nedjelja poštovanja života) koji će se dogoditi u januaru 2015. godine. Takođe, planiramo i kampanju „40 dana za život“ kao što je bila ona održana u Zagrebu prošlog proljeća.

Naša web prezentacija je www.svjtionikcentarزازivot.com i ako ste zainteresovani za više informacija, pošaljite nam svoje kontakt informacije i telefonski broj i rado ćemo vas kontaktirati.

Neke od tema koje nudimo su postabortivno iscjeljenje, edukacija o pobačaju i seksualnoj apstinenciji.

Riječi nekih žena koje su imale pobačaje:

„Prošlo je više od četrdeset godina ali još uvijek boli.“

„Nisam shvatala koliko dubok je moj bol zbog pobačaja. *SaveOne* biblijsko proučavanje mi je pomoglo da prihvatim da sam imala dvoje djece. Čak mi je i pomoglo da im sada dam imena. Vidjeću ih ponovo u nebu, ja sam oslobođena.“

„Nisam se mogla povezati sa svojom djecom nakon što sam prošla kroz pobačaj. Bila sam sigurna da bi me mrzili ako bi saznali istinu.“

Eileen Pressler

Svjtionik centar za život, Sarajevo

NARODNE POSLOVICE

Laži su obično posljedica nepotrebnog straha od čovjeka.

Hasidska poslovice

Čuvaj se žurbe, jer ona uvijek dovodi do kajanja: onaj koji žuri govori prije nego što sazna, odgovara prije negoli nešto shvati, odluči prije negoli provjeri, kudi prije nego što se u nešto uvjeri.

Arapska poslovice

Zrno pijeska u oku može sakriti cijelu planinu!

Japanska poslovice

Ko ni za što na svijetu nije sposoban, taj uvijek ismijava druge.

Madagaskarska poslovice

Mnogima bi se dopao da se nisi trudio dopasti se svima.

Latinska poslovice

Ako hoćeš nešto reći, prvo provjeri tko će te slušati.

Gruzijska poslovice

Ko laže vas, lagat će i protiv vas.

Hrvatska poslovice

Ljubav koja se održava darovima vječno je gladna.

Jevrejska poslovice

Vreća škrtca nema vrha, a vreća rasipnika nema dna.

Rumunska poslovice

Pametni ljudi uče na tuđim greskama, budale na vlastitim.

Engleska poslovice

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

Moli ovu molitvu u vjeri da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.

Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

Ko sam ja?

Onaj ko je Isusa Hrista prihvatio ima pravo da kaže:

- ☺ Ja sam Božije dete (Jovan 1:12)
- ☺ Opravdan sam verom (Rimljanima 5:1)
- ☺ Oslobođen sam svake optužbe (Rimljanima 8:33-34)
- ☺ Skupo sam otkupljen i pripadam Bogu (1. Kor. 6:20)
- ☺ Siguran sam da će Bog dobro delo koje je u meni počeo i završiti (Filipljanima 1:6)
- ☺ Od Boga nisam dobio duh straha već sile, ljubavi i razboritosti (2. Tim. 1:7)